
வேளாண்மைக்   †

கடன்

பி. ஜே. தாமஸ்

வேளாண்மைக் கடன்

ஆசிரியர் :

சேன்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்

பி. ஜே. தாமஸ்,

எம். எ., பி. எச். டி., டி. பில்.,

மொழி பேயர்ப்பாளர் :

பா. நடராஜன், எம். எ.

1935

உரிமை ஆசிரியர்க்கே]

[விலை ரூபா 1.

PREFACE

This little book is a translation of a short treatise published by me two years ago. Several friends who read it advised me to have it translated into the vernaculars, so that the millions who do not read English may be enabled to realise how and why they came to groan under a heavy burden of debt.

The question of rural debt has for many years been engaging my attention and it is one of the chief subjects of research at the **University Department of Economics**. I have also had opportunities, as a member of the Madras Provincial Banking Committee, to study the peculiarities of rural credit in different parts of the Presidency. However, the treatise before us deals only with the more general aspects of the problem and does not go into details. At a time like the present, it is necessary that even the humblest villager should understand the nature of problems like this which so vitally affect his well-being.

The book has been already translated into Malayalam. I am thankful to Mr. B. Natarajan, formerly Research Student in Economics, for having translated it into Tamil. It is hoped that the Tamil - reading public will welcome this venture.

Senate House, Madras. }
5—11—1935.

P. J. THOMAS.

மு க வு ரை

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் இயற்றிய ஒரு நூலின் மொழிபெயர்ப்பாகும் இச்சிறுநூல். ஆங்கிலம் அறியா அனேக கோடி மக்கள் தாங்கள் கடன் பெறவால் எங்ஙனம் அழுத்தப் பெறலாயினர், ஏன் அழுத்தப் பெறலாயினர் என்பவற்றை உய்த்துணரல் கூடுமென்றெண்ணி இந்நூலைப் படித்த நண்பர் பலர் இதனை நாட்டு மொழிகளில் பெயர்த்தல் நலமெனக் கூறினர்.

கிராமக் கடன் என்னும் விஷயம் பல ஆண்டுகளாக என் கருத்தைக் கவர்ந்து நிற்பதோடு சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பொருளாதார இலாகாவின் ஆராய்ச்சி விஷயங்களில் சிறப்பிடமும்பெற்று நிற்கின்றது. அன்றியும், சென்னை மாகாணப் பாங்கிக் கமிட்டியின் உறுப்பினராக இருந்தபோது, மாகாணத்தின் பல பக்கங்களிலும் ஆங்காங்கே காணப்பெறும் கிராமக்கடனின் சிறப்பியல்புகளையும் ஆராய எனக்கு அமயம் வாய்த்தது. ஆனால், இச்சிறுநூலில் விஷயத்தின் பொதுவான இயல்புகள் மட்டுமே விரிக்கப்படுகின்றன; துணுக்கமான பல விஷயங்களை ஆராயப் புகவில்லை. இந்தக் காலத்திலே, தன் வாழ்க்கை நலனைச் சாலவும் சார்ந்திருக்கும் இது போன்ற பிரச்சினைகளைப்பற்றி ஒவ்வொரு ஏழைக் குடியானவனும் போதிய அறிவு பெற்றிருக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

இந்நூல் மலையாளத்தில் முன்னரே மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது. பல்கலைக்கழகப் பொருளாதார ஆராய்ச்சி மாணவராயிருந்த திரு. பா. நடராஜன் இந்நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்ததற்காக நான் நன்றியறிதலுடையவனாக இருக்கிறேன். இந்தப் புது முயற்சிக்குத் தமிழ் மக்கள் நல்வரவளிப்பார்கள் என்பது எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

சென்னை :
செனட்ஹவுஸ், }
5-11-1935.

பி. ஜே. தாமஸ்.

மொழிபெயர்ப்பாளர் முன்னுரை

நம் சொந்த நாட்டைப்பற்றியும், நம் சொந்த மக்களைப்பற்றியும் தெரிவிக்கும் கருத்துக்களைக்கூட அறிஞர்கள் அயல் மொழிகளிலேயே வெளியிடுகின்றனர். இவற்றைத் தமிழ் மொழியில் ஆக்குவதன் அவசியத்தை மிகைபடக் கூறி விடமுடியாது. தமிழ்மொழி வளர்ச்சிகருதியும், தமிழ் மக்கள் முன்னேற்றம் உன்னியுமே நான் இதனை மொழி பெயர்க்க இசைந்தேன்.

இது தமிழ்நாடுப் பெறுவதற்குப் பேருதவி அளித்தத் திருவாளர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கட்கு நான் பல்லாற்றாலும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

சென்னை }
7-11-'35. }

ப. நடராஜன்.

பொருளடக்கம்

முதற் பாகம்

அத்தியாயம்	பக்கம்
1. கடன் எழுவதன் காரணங்கள்	... 1
2. கடன் சமை திரண்ட வரலாறு	... 13
3. கடனால் விளையும் தீமைகள்	... 23
4. சில பண்டைப் பரிகார முறைகள்	... 29

இரண்டாம் பாகம்

5. கடன் சமையின் தற்கால நிலை	... 41
6. கடன் சமையைக் குறைக்க இந்நியாவிற கையாளப்படும் முயற்சிகள்	49 ...
7. நில அடைமான பாங்கி	... 57
8. பிற பரிகார முறைகள்	... 61
9. கடன் துடைப்புத் திட்டம்	... 65
10. அனுமானம்—தொகுத்துரை	... 71

முதற் பாகம்

வேளாண்மைக் கடன்

—(*)—

அத்தியாயம்—1

கடன் எழுவதன் காரணங்கள்

வேளாண்மைக்கடன் இன்று நேற்று எழுந்த தன்று. ஆயினும் இன்று காணப்படும் கொடிய நிலையில் உலக சரித்திரத்தில் மிக அரிதாகவே அது தோன்றி யிருக்கின்றது. 1929 முதல் விளைபொருள்களுக்கு ஏற்பட்ட விலை இடிவே இதற்குக் காரணமாகும். பண்டங்களின் விலை 50 சதம் குறையும்போது கடனின் பாரம் இரட்டிக்குமென்று எடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ? எனவே இன்று பாரத நாட்டில் எழுந்துள்ள பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளில் கடன் பாரமும் ஒன்றாக முடிந்திருக்கின்றது. இக் கொடிய நோயை ஒழித்தாலல்லது, வேளாண்மையை விருத்தி செய்வதும், விவசாயிகளின் நிலையை மேம்படுத்துவதும், கிராம வாழ்க்கைக்குப் புத்துயிரளிப்பதும், மக்கள் வாழ்க்கை முறையை வளம்படச் செய்வதும், இயலாதன வாகும். இந்தியமக்கள் சமுதாயத்தில் நூற்றுக்கு எழுபது பேர் வேளாண்மைத் தொழிலாளராதலால் விவசாய வருமானம் பெருகாவிட்டால் நாட்டின் பெருளாதார நிலை மிக இழிந்தேற்கும். வேளாண்மையும் வாணிபமும் முன்னேற்ற முறுகற்கு முட்டுப்பாடு உண்டாகும்.

இந்நாட்டில் தொழில் பெருமலும் தொழிலிற்போதிய ஊதியம் பெருமலும் வருந்துகிறவருக்கு உதவி புரியுமாறு புதிய பொருளாதாரத் திட்டமொன்றமைக்க முற்படும் பொழுது நாம் நோக்குமிடந்தோறும் நீக்கமற நின்று தாக்கு வன, கிராமமக்களின் வறுமையும் கடனின் பாரமுமே யாகும். ஆதலால் நாட்டிற்குப் புத்துயிரளிப்பதற்காக ஏற் படுத்தப்படும் எவ்வகைப் பொருளாதாரத் திட்டமும் வெற் றிபெற வேண்டுமாயின் இக்கடன் என்னும் கும்பிணிக்கு ஒரு மருந்து காண்டல் இன்றியமையாத தாகும்.

அமெரிக்கா முதலான சில மேல் நாடுகளில் வேளாண் மையென்னும் தொழில் முதலாளிகளால் விடுமுதல் போட்டு நடத்தப்படும் பெருங் கைத்தொழிலாகவே காணப்படுகின் றது. அந்நாடுகளில் உழவர் கடனைப்பற்றிய கிளர்ச்சிகளெல் லாம் அண்மையில்-அதாவது பொருளாதார நெருக்கடியால் விளை இறங்கிய காலமுதல்—எழுந்தனவே யாகும். ஆனால் இந்தியாவில் வேளாண்மைக் கடன் நீங்காத பெரு நோயாய் நெடிது நின்றுடற்றுகின்றது. இத்தகைய கும்பிணி அற்ப சொற்ப மருந்துகளால் தீர்தலரிதாகும். பொருளாதார உடம்பில் என்போடு ஒட்டிய இந்நோயின் முதற் காரணங் களைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்து தெளிந்த பின்னரே அந் நோய் தீர்க்கும் வகை நாட முற்பட வேண்டும்.

இந்திய விவசாயிகளுக்கும் சில மேல் நாட்டு விவசாயி களுக்கும் ஓர் அடிப்படையான வேற்றுமை உண்டு. பெரும் பாலும் இந்திய விவசாயிகள் பயனற்ற செலவுகளுக் காகவே கடன்படுகின்றனர். ஆனால் மேல் நாட்டினரோ தங் கள் பொருளாதார நிலைகளைப் பேணி வளர்த்தற்குரிய துறை களில் பயன்படுத்துவதற்காகவே கடன் கொள்கின்றனர்.

இங்ஙனம் கூறியவாற்றால் சிதறுண்டு கிடக்கும் சொக் களைச் சிறந்த பண்ணைகளாக்குவதற்கும், கன்று காலிகள்

வாங்குவதற்கும், மற்றும் இவைபோன்ற ஆக்கச் செலவுகளுக்கும் இந்திய விவசாயிகள் கடன் கொள்வதேயில்லையென்பது கருத்தன்று. ஆனால் அவர்கள் படுங்கடனில் மிகச் சிறுபாகமே அவ்வகைத் தேவைகட்காகச் செலவிடப்படுகின்றது, என்பது உண்மையாகும். விருந்துகள் நடத்தவும், விமரிசைகள் செய்யவும், வீடுகட்டவும், நிலம் வாங்கவும் இன்றோரன்ன பிறவற்றிற்கும் இந் நாட்டில் உழவர் படும் கடனில் பெரும்பகுதி செலவாகின்றது. அமெரிக்கா ஐரோப்பா முதலிய மேல் நாடுகளில் இத்தகைய தேவைகட்காகக் கடன்படுவோர் மிகச்சிலரே. பயன்மிகுந்த பயிர்தொழில்கள் செய்யும் பொருட்டே அம் மக்கள் பெரும்பாலும் கடன் வாங்குவர்.

இவ் விவரங்கள் அண்மைக் காலத்தில் இந்தியாவின் பல மாகாணங்களிலும் பாங்கிக் கமிட்டிகள் நடத்திய விசாரணைகளிலிருந்து வெளியாயிருக்கின்றன. ஐக்கிய மாகாணத்திலுள்ள மொத்தக் கடன் தொகையில் காற்பாகமே வேளாண்மையைச் சார்ந்த தேவைகட்காகச் செலவிடப்பட்டுள்ளது. பம்பாய் மாகாணத்திலும் வங்காளத்திலும் இந் நிலையே காணப்படுகிறது. சென்னை மாகாணத்தின் நிலை சற்று சீருற்றிருப்பதாகத் தோன்றினும், ஆண்டும் சிற்சில ஜில்லாக்களில் கடன் தொகையில் 60 சதமும் வீண்காரியங்களுக்காகவே விரையம் செய்யப்பட்டுள்ளதென்று தெரிகின்றது. மலையாளம் முதலான இடங்களிலும் மேற்குறித்த நிலையே காணப்படுகின்றது. நிலம் வாங்குவதற்கும், உயர்தரக் கல்வி கற்பிப்பதற்கும் கடன் வாங்குவது முற்றும் பயனற்றதென்று ஒரு தலையாக்கக் கூறுவதற்கில்லையெனினும், தற்கால நிலையை உற்றநோக்கும் பொழுது அவை ஆதாயத் துறைகளாகத் தோன்றவில்லை. நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் மூன்று சதத்திலுங் குறை

வாக இருக்கும்பொழுது 12 சதம் வீதம் வட்டிக்குக் கடன் கொண்டு சொத்து வாங்குவோர் மீளாக் கடனாளிகளாவதில் ஐயமுண்டோ? இளைஞரின் கல்விக்காகச் செலவு செய்யப்படும் பணம் இதனோடு ஒப்பிடத்தக்க தன்றெனினும், இந்தியாவின் வேளாண்மை நிலையும் வாணிப நிலையும் மேம்படாது, தொழிலறியாக் கல்வியாளர் தொகை பெருகுவதால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் வந்து எய்துமன்றோ?

ஊதியமற்ற செலவுகளுக்காகக் கடன் வாங்கும் பழக்கம் நெடுங்காலமாக நிலைத்ததொன்றாதலால் எளிதில் ஒழியுமென்று தோன்றவில்லை. வருவாய்க்குத் தக்க செலவு செய்யாது தகுதிக்குமேற் செலவு செய்யும் தன்மையில் சாதிதொறும் ஏற்றத் தாழ்வு காணப்படினும், உயர்ந்தாரும் தாழ்ந்தாரும் பெரும்பாலும் அதற்கு ஓரளவேனும் உட்பட்டவரென்பதில் ஐயமில்லை. கல்வி வாசனையே இல்லாத கீழ்க்குலத்தா னொருவன் தன் வாழ்நாள் முழுதும் வருந்திச் சேர்த்த வைப்பை மணவினையின் பொழுது களியாட்டயர்ந்து தொலைப்பான்.

ஆனமுதலில் அதிகம் செலவானால்

மானமழிந்து மதிக்கெட்டுப்

போனதிசை யெல்லார்க்குங் கள்ளாய் ஏழ்பிறப்புற்

நல்லார்க்கும் பொல்லானும் நாடு.

[தீயனும்]

என்றும்,

கடனுண்டு வாழாமை காண்டலினிதே

என்றும்,

ஆகாறளவு இட்டிதாயினும் கேடில்லை

போகா நகலாக் கடை.”

என்றும், ஆன்றோர் அருளியமொழிகளை இடையறாது உருவேற்றும் மேற்குல மக்களும் இன்பவாழ்வு நடத்துவதற்

கும், எண்ணிறந்த சடங்குகள் செய்வதற்கும் முன்னோர் தேடிவைத்த முதலை அழிக்கிறார்கள். தொன்றுதொட்டு வரும் பேதைப் பழக்கங்களும் இதற்கு ஊற்றமளிக்கின்றன. பழக்கத்துக்கு மாறாக நடப்பவரைப் பாமர உலகம் இகழ்கின்றது. அதற்கஞ்சி கொண்ட கடனைத் தீர்க்கும் வகையுண்டோ என்பதைச் சிறிதும் கருதாது அதிக வட்டி கொடுத்தேனும் அடைமானம் வைத்தேனும் கடன் கொண்டு உற்றாரும் மற்றாரும் மெச்சச் சிறப்பாகச் சடங்குகளை நடத்தி விடுகின்றார்கள். இத்தகைய காலங்களில் இவர்கள் கடன் பெற விரும்பும் தொகைக்கு கணக்கே இல்லை. ஆனால் கொடுப்போர் பெரும்பாலும் இன்னார் சொத்தின் பெறுமானத்தையும் வருமானத்தையும் அளந்தே கடன் கொடுக்கும் அறிவாளிகளாதலால் அவ்வளவிற்கு கடன் தொகை அமைந்து விடுகின்றது. ஆண்டொன்றுக்கு 100 ரூபாய் சம்பாதிக்கும் ஒருவன், ஒரு கல்யாணச் சடங்குக்காக 1000 ரூபாய் கடன் வாங்குவானாயின் அவன் மீளாக்கடனாளியாக முடிவதில் வியப்பென்னை? ஆயினும் கடன் பாரம் அனைத்தும் இத்தகைய விரையங்களால் வந்ததென்று கூறுவது சரியன்று. வீண் ஆடம்பரங்களில் விரையஞ்செய்யாத விவசாயிகளும் இருக்கின்றனர். இவர்களும் கடனாளிகளாகவே காணப்படுகின்றனர். இதற்குக் காரணம் என்னை? வேளாண்மையால் எய்தும் வருமானம் மிகக் குறைவாயிருத்தலும், பயிர்களில் தீய்வு கரிவு நேர்தலும், அடிக்கடி கன்று காலிகள் பெருவாரியாக இறந்து படுதலுமே பெரும்பாலும் இன்னோர் கடன்படுவதற்கு மூலகாரணங்களாகும். ஆதலால் இவற்றைக் களையாது கடன் பளுவைக் குறைக்க இயலாது.

இந்திய விவசாயிகளின் தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டே வருகின்ற தெனினும் விவசாயத்

துக்குப் பயன்படும் நிலப்பரப்பு பெரும்பாலும் முன்னைய நிலையிலேயே இருந்து வருகின்றது. மொத்த முள்ள மக்கள் தொகுதியில் விவசாயிகள் தொகை 1891-ல் 61 சதமாயிருந்தது. இந்த அளவு 1901-ல் 66 சதமும், 1921-ல் 71 சதமும் வளர்ந்து விட்டது. 1931-ல் எடுக்கப்பட்ட ஜனசங்கியைக்கணக்கின்படி 2 சதம் குறைந்து தோன்றுவது தரம் வகுக்கும் முறையில் ஏற்பட்ட மாறுபாட்டாலேயாகும். மொத்தம் சாகுபடி செய்யப்படும் 22 கோடி 80 லட்சம் ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் ஐந்தில் ஒருபங்கே பாசனம் பெறும் நன்செயாக இருக்கின்றது. இதைக் கணக்கிட்டால் வேளாண்மை விளைவுக்கு ஏறக்குறையத் தலைக்கு ஒரு ஏக்கர் விகிதமும், வேளாண் குடும்பமொன்றினுக்குச் சராசரி 4½ ஏக்கர் விகிதமுமே பயிரிடக்கிடைக்கின்றது. ஆனால் வேளாண்மையை மேற்கொண்ட மக்கள் செறிந்து வாழும் சில மேல் நாடுகளைப்போல, இந்தியாவில் இடக் குறைவினால் ஏற்படும் தீமையை இயந்திரங்களால் அகற்றி விளைவினைச் செழிக்கச் செய்வதற்கு இடமில்லை. கோதுமை, பருத்தி, கரும்பு, புகையிலை முதலிய பயிர்களுக்கு ஏக்கரொன்றுக்கு நமக்குக் கிடைக்கும் மாகூல் மற்றைய நாடுகளிற் கிடைப்பதைவிட மிகக்குறைவாகும். இத்தகைய நாட்டில் விவசாயிகள் கடனாளிகளாக முடிவதில் வியப்பும் உண்டோ? பொருளாதார நெருக்கடி தொடங்குவதற்கு முன்னே 1928-ல் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முக்கிய சாகுபடிகளினின்றும் கிடைத்த மொத்த வருமானம் 1018 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. இந்தக் கணக்கின்படி ஆளொன்றுக்கு 50 ரூபாயே வருமானமாக இருந்தது. பாங்கிக் கமிட்டியின் அறிக்கைப்படி ஒரு விவசாயிக்கு அவ்வாண்டின் (1928-ல்) வருமானம் 42 ரூபாயாக இருந்தது. செய்பொருள்களின் விலைக்குறைவினால் சென்ற ஆண்டில்

அதே அளவு சாகுபடிக்கு ஏறக்குறைய 500 கோடி ரூபாயே கிடைத்திருக்கின்றது. ஆலொன்றுக்குக் கிடைக்கும் வருமானமும் அதே அளவுக்குக் குறைந்திருக்கவேண்டும். இந்தியாவில் அரசாங்கக் கைதிகளுக்கு ஆண்டொன்றுக்கு அளிக்கப்படும் படி ரூபாய் 90 ஆகும். வேளாண்மைத் தொழில் புரியும் மக்கள் அவர்களைவிட இழிந்த நிலையுற்று மிடிவாய்ப்பட்டு வருந்துகின்றனர் என்பது நன்கு விளங்கும். டாக்டர் மான் என்பவரின் விசாரணைப்படி பம்பாய் மாகாணத்துள் 80 சதம் விவசாயிகட்கு அவர்களுடைய நிலத்திலிருந்து காலம் தள்ளுவதற்கும் வழியில்லை என்று தெரிகின்றது. சென்னைக்கடுத்த திருவள்ளூர் தாலுகாவில் அண்மையில் நான் நடத்துவித்தப் பொருளாதார விசாரணைப்படி விவசாயிகட்கு 35 ரூபாயே ஆண்டொன்றைய வருமானம் என்று காணப்பட்டது. மற்றும் இடங்களில் நடத்தப்பட்ட விசாரணைகளும் இம்முடிவையே வலியுறுத்தி நிற்கின்றன. இத்துணைக் குறுகிய வருமானமுள்ள மக்கள் கடன்படுவது இயல்பே யன்றோ? இந்திய உழவாளிகளிற் பெரும்பாலோர் கடனிலே பிறந்து கடனிலே வாழ்ந்து கடனிலே இறக்கின்றனர். தந்தையின் கடனைத் தீர்த்தல் தனயனைப் பொறுத்த தலையாய கடனென்று மாநிலாப் பெருவழக்கம் முறையிடுகின்றது.

விவசாயிகள் என்றும் வறுமை வாய்ப்பட்டும் கடனுள் மூழ்கியும் காலம் தள்ளுகின்றார்கள் என்று 1833-ல் போர்டிலன் என்ற சென்னைக் கலெக்டர் எழுதியிருக்கிறார். அக் காலத்திற்குப் பின்னர் வேளாண்மையும் வாணிபமும் மிகுதியாக வளர்ச்சி யடைந்திட்டுள்ளன வென்றாலும் பொதுவாக விவசாயிகளின் நிலை இன்னும் ஒரு படித்தாகவே இருக்கின்றது. “ஒரு சாதாரண விவசாயிக்கு மிகச் செழித்த மாகூற் காலத்திலும் எவ்வித மிச்சமும் கிடைப்பதரிது”

என்று 1928-ல் மற்றொரு சென்னைக் கலெக்டர் (திரு. ஆஸ்டின்) எழுதியுள்ளார். நிலத்திலிருந்துவரும் வருமானம் மிராசதார், உழவன், பண்ணையாள் என்ற இம்மூன்று இனத்தாருள் முறையாகப் பங்கிடப்படாமை இதற்கு ஒரு தலையான காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அது உடனே ஒழுங்கு படுத்தக்கூடிய ஒரு விஷயமன்று. வருமானங்களை எத்துணை நீதியாகப் பகிர்ந்து கொடுத்தாலும் நிலத்திலிருந்துவரும் வருமானம் இப்பொழுது திருப்பதைவிட மிகுதியாகாவிட்டால் வேளாண்மக்கள் நிலையைச் சீர்படுத்த இயலாது. விளைவுகள் குறைந்து வருவதால் அறுவடையான பொழுதே விவசாயிகள் கடன் வாங்கவேண்டியவர்களாகிறார்கள். பெரும்பாலும் அடுத்த மாகூலை ஈடுவைத்தேக் கடன் கொள்கின்றனர். அக்கம் பக்கத்திலுள்ள விவசாயிகளோ அல்லது உண்டியற்காரரோ சாதாரணமாகக் கடன் கொடுப்பவராவர். கடன் கொடுத்தவர்கள் போரடிக்குங்களுத்திலேயே தோன்றி விளைவின் பெரும்பகுதியைக் கொண்டுபோய் விடுகின்றனர். பண வட்டியைவிடப் பண்டவட்டி பன்மடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு போனது போக எஞ்சியது மிகச்சொற்பமாதலால் தீர்வைக்கும், பயிரிடு செலவுக்கும், மறு அறுவடைவரைக் காலந்தள்ளுவதற்கும் மேலும் கடன் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே பின்னாண்டு விளைவையும் அவர்கள் அடைமானம் வைத்து விடுகிறார்கள். இங்ஙனம் ஆண்டாண்டுதோறும் நிகழ்ந்து கொண்டே போகின்றது. இதுவே ஏழை உழவர்களின் கதி. இதனிடையில் ஒருரொருகால் வானம் பொய்க்கின்றது. அன்றி வேறு இயற்கை இன்னல்கள் எழுகின்றன. அப்பொழுது இட்டபயிர் கெட்டொழிதலாலும் வாங்கின கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க இயலாமையாலும் நிலம் அடைமானமாகி விடுகின்றது. முதலில் அடைமானமாகத்

தொடங்கினும் நாளடைவில் விலையாகவே முடிகின்றது. பின்னர் விற்றவனே குத்தகைக் காரனாக இயல்பாக ஏறியிருக்கும் வாரத்தை மேலும் ஏற்றுவதற்கோ, அன்றிக் கூலியாளாகி முன்பே இறங்கியிருக்கும் கூலியை மேலும் இறக்குவதற்கோ துணையாகி நிற்கின்றான். விளை பொருள்களின் விலை ஏறியிருந்த காலத்தில் ஏதேனும் சேமித்து வைத்திருந்தால் நெருக்கடிக்காலத்திற் பயன் பட்டிருக்கும். காற்றுள்ளபோது தூற்றிக்கொள்ளாது ஆனமுதலில் அதிகம் செலவழித்தலால் இடுக்கண் வந்துற்றபோது எல்லாம் ஒருங்கே இழுக்கின்றனர். எவ்வாற்றானும், இந்திய வேளாண்மக்களிடத்துக் கடன் என்பது என்று முள்ளதோர் குன்றோயாக நின்று நிலவுகின்றது.

இவ்வண்ணமே இந்தியாவிற் கடன் கங்குகரையின்றி வளர்கின்றது. பயனற்ற செலவுகளுக்காக ரொக்கக் கடன் பெறுவதுண்டெனினும் வட்டித் தொகை செல்லாகாது வளர்ந்தே பெரும்பாலும் கடன் பெருகி விடுகின்றது. அடைமானச் சொத்தின் பெறுமானத்தையும் வாங்குவோருடைய நிலைமையையும் பொறுத்து வட்டி விகிதமும் வேறுபடுமென்பது கூறாமலே அமையும். ரயத்துவாரி நிலங்கள் நிறைந்த பிரதேசங்களில் வட்டி விகிதம் குறைவாகியும், உழவர்க்கு முழு உரிமையுமில்லா ஜமீன் நிலங்களமைந்த இடங்களில் வட்டி விகிதம் கூடுதலாகியுமே காணப்படுகின்றது. பஞ்சாபிலும், மத்திய இந்தியாவிலும் வேளாண்மக்கள் எல்லாதவர்க்கு நிலம் வாங்கும் உரிமைகளில் பற்பல கட்டுப்பாடுகளிருப்பதால், ஆங்கு உயர்ந்த வட்டிக்கே கடன் கொடுக்க இசைகின்றனர். சென்னையிலும் பம்பாயிற் சில பாகங்களிலும் சாதாரண நடப்பு வட்டி 12 சதம் என்றிருந்தும் கைமாற்றாகக் கொடுக்கிறவர் 18 முதல் 24 சதம் வரை வட்டி பெறுகின்றனர். ஆனால் பீகார், ஒரிஸா,

வலிந்து, அஸாம் என்றிந்த மாகாணங்களிலோ சாதாரணமாக 25 முதல் 50 சதம் வரையிலும் ஐக்கிய மாகாணத்தில் 18 முதல் 37 சதம் வரையிலும் வட்டி கொடுக்கவேண்டும். இந்தியாவிட்பல பாகங்களிலும் குத்தகைக்காரரும் கூலியாட்களும் தக்க அடைமானமில்லாமல் 75 முதல் 300 சதம் வரையும் வட்டி கொடுத்தே கடன் பெறுகின்றனர். நெல் வட்டி எவ்விடத்தும் 25 சதத்தில் குறைந்ததாக இல்லை. ஆனால் பல இடங்களில் 50 சதமும், 100 சதமும் வட்டி ஏற்பட்டுள்ளது. விலைவாசி ஏறியிருக்கும் பொழுதும் அரைவட்டி கொடுப்பது உழவர்கட்குக் கடும்பாரம் எனின், இத்துணை ஏறினவட்டி விலை இறக்கமுள்ள இக்காலத்திற் கொடுக்க நேரின் வட்டிக்கு வாங்குபவர் கடனில் மூழ்குதல் இயல்பேயன்றோ? வேளாண் மக்கள் விளைவிக்கும் முதற்பொருள்களுக்கு விலை மிகக் குறைவாகவும், அம் முதற்பொருள்களால் ஆகிய கைத்தொழிற் பண்டங்களுக்கு விலை மிகுதியாகவுமன்றோ இருக்கின்றது? அதனால் வேளாண்மகனின் ஊதியம் என்றும் அருகியதே. விளை பொருள்கள் சாகுபடி செய்யும் நாடுகளுக்கெல்லாம் உலகத்தில் இந்த நிலைதான். கோதுமையும், பருத்தியும் அவர்கள் வருந்தி உழைத்து சாகுபடி செய்து குறைந்த விலைக்குக் கைத்தொழில் நாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அதே பொருள்கள் கைத்தொழிற் சரக்குகளாய் முற்றுப்பெற்று வருகையில் பெருவிலை கொடுத்து மேற்படி விவசாய நாடுகளே மீண்டும் பெறுகின்றன. இந்த நிலை பெரிதும் விரும்பத்தக்கதொன்றல்ல என்பது சொல்லாமலே யமையும்.

நிலையற்ற வானம், அடுத்தவரும் கன்று காலியின் தொற்று நோய்கள், விளைபொருள்களின் எதிர்பாராத விலை மாற்றம், இவைபோன்ற இடுக்கண்களைச் சிந்திக்குங்கால் இந்தியாவில் வேளாண்மை, அதிலும் நெற்பயிர் முதலியன, முற்

றும் பயனற்ற தொழில்களாய் முடிந்திருக்கின்றன. அவ்வாறிருந்தும் ஏன் இத்தனைபேர் அத்தொழிலை விடாதுபிடித்து நடத்தி வருகின்றார்கள் என்றால் வேறுவழியறியாமையாலேயாம். அன்றாள் வேளாண்மையன்றி வேறெத் தொழிலும் அறியார்.

“தொழுதுண் சுவையின் உழுதுண் இனிது”

என்றும்,

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்

மற்றெல்லார் தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்.”

என்றும், முன்னையோர் அருளிப்போந்த முதுமொழிகள் இவர்களை வேளாண்மைக்கே மீளா அடிமைகளாக்குகின்றன. வேளாண்மை இலாபமற்ற வினையாதலாலேயே ஊதியத்தை நாடுவோர் தங்கள் நிலத்தைத் தாமே உழுது வருந்தி உழலாது, பிறருக்குக் குத்தகைக்கு விட்டு இலாபமேறிய வட்டி வாணிபங் கொண்டோ, பிறதொழில்களைக் கொண்டோ வாழ்வு நடத்துகின்றனர். அரைமேனிக்கு 100 ரூபாய் ஒருவன் வட்டிக்குக் கொடுத்தால் அதே தொகைக்கு நிலத்திலிருந்து சம்பாதிப்பவனைவிட மிகுதியான வருமானம் அடைகிறான். பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை வழங்கும் காலங்களிலேயே நெற்பயிர் முதலியன அற்பப் பயனைத் தருவதாயிருக்க, விலை பெரிதும் இடிவுற்றுள்ள இக்காலத்து நிலை எவ்வகையினும் இன்னல் தருவதென இயம்பவும் வேண்டுமோ?

எவ்வாறு நோக்கினும் விவசாயியினுடைய நிலை பெரிதும் வருந்தத் தக்கதே. இட்ட பயிர் கெட்டுவிடுவதாலும், மற்றைய இன்னல்களாலும் உண்டாகும் எல்லா இழப்புக்களுக்கும் அவனை பொறுப்பாளியாகி யிருக்கின்றான். விளைவைப்பற்றிய முதலாவது பிடிப்பு (first charge) அரசாங்கத்துக்கும் இரண்டாவது பிடிப்பு கடன் கொடுத்தவனுக்கு

சும் என்று சொல்லத்தகும். ஆனால் எல்லாவிதக் கஷ்ட நஷ்டங்களையும் பொறுத்து வேளாண்மை நடத்துகிறவனுடைய ஊதியம் அற்பமென்பது மட்டுமன்று; அவன் உழைப்புக்குத் தகுந்த நியாயமான கூலியும் கிடைப்பதில்லை. எவ்வித நட்டமும் இன்றி வேலை செய்யும் நாளைக்குக் கூலிபெற்று வாழுங் கைப்பணியாளர் நிலையைப்பற்றி வருந்துவோர் பலராவர். அரசாங்கக் கமிட்டிகள் அளவற்ற பொருட் செலவு செய்து நாட்டின் நாலா பக்கங்களிலும் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்து தொழிலாளிகளின் கூலியைக் குறித்தும் வாழ்க்கை வசதிகளைப்பற்றியும் விசாரணை செய்கின்றன. ஆனால் இரவும் பகலும் நெற்றி நீர் நிலத்தில் விழ உழைத்துத் தன் உழைப்பிலிருந்து ஏதேனும் ஊதியமுண்டாயின் அதனை இறுதியிலேயே எய்தும் வேளாண்மைத் தொழிலாளர்பால் எவர்க்கும் இரக்கம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. தூய்மையற்ற சிறு குடிசைகளில் தங்கியும், இன்னல் நிரம்பிய பணிகள் இயற்றியும் உலகோர்க் கின்றியமையா உணவுப் பொருள்களை விளைக்கும் உழவாளிக்குப் பெரும்பாலும் பட்டினியே பலகை முடிகின்றது. இவ்வேற்றுமை அதன் தீமைகளைக் கிளறிவிட்டது. இற்றையப் பொருளாதார நெருக்கடி அதன் விளைவாகும். வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ள உலக மக்களில் 70 சதம் பேர்களுக்கு நாட்டின் வருமானத்தில் முறையான பங்கு கிடையாதவரையும் நாட்டுச் செல்வம் நிலைபெறாது. அவ்வாறே மக்கட் பெருக்குள்ள விவசாய நாடுகட்கு உலகத்தின் மொத்த வருமானத்தில் முறையான ஒருபங்கு கிடையாதிருந்தால், கைத்தொழில்கட்கு நிலையான செழிப்பு ஏற்படாதென்பதும் மட்டுமன்று, இற்றை நாட்போன்ற பொருளாதார நெருக்கடிகளும் அடிக்கடி நேர்ந்து கொண்டு இருக்கவும் இடனாகும்.

கடன் சுமை திரண்ட வரலாறு

இந்திய மக்கட்குக் கடன் உடன் பிறந்த நோய் என்றே கூறவேண்டும். இந்திய வேளாண்மக்கள் கடனாளிகளாக இல்லாதிருந்த காலம் சரித்திரத்திற் காணப்படவில்லை. ஆனால் பண்டைக்காலத்தில், பஞ்சாயத்து, நாட்டாண்மை முதலிய கிராம அமைப்புக்களின் வன்மையால் கடன் மிகுதியாகப் பெருகாமலும், சொத்து அயலார் வசப்படாமலும், வாழ்க்கை நடந்தேறி வந்திருக்கின்றது. அந்நாட்களில் இன்று நாம் காண்பது போன்றத் தனிநிலவுரிமை உண்டாயிருந்ததில்லை. கிராம மக்களின் பொது அனுமதியின்றி அயலார்க்கு அக்கிராமத்தில் சொத்து வாங்க இயலாதிருந்தது. கடன் கொடுத்தோர் மொத்தம் பெறும் வட்டித் தொகை முதலின் அளவுக்கு அதிகமாயிருத்தல் ஆகாது என்று வரையறுத்த தண்டிப்பட்டு என்னும் பண்டைச்சட்டம், இன்றும் பாரத நாட்டின் பற்பல பாகங்களில் நிலவுகின்றது. இத்தகைய பாதுகாப்புகள் அமைந்திருந்தமையால் கடன் என்னும் சுமையின் கடும்பளுவை வேளாண்மக்கள் காணா திருந்தனர். அன்றியும் அவை கடன் கொடுப்போரது அளவிறந்த பேராசையைத் தடுத்திக் கடன்படும் மக்களைக் காக்கும் வல்லரண்களாக இருந்தன.

நூறாண்டு கட்டு முன்னர் இந்தியாவில் அரசியலில் பெரு மாற்றம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. சமூகத்துறைகளில் மட்டுமே யன்றிப் பொருளாதாரத்துறைகளிலும் அரசாங்க

கத்தின் ஆதிக்கம் முன்னிலும் ஊற்ற முற்றது. அரசாட்சி முறை வலுத்து வேரூன்றியதோடு கிராமக் கழகங்களின் தலைமையும் கழிந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிமுறையிற் செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் கடன் வளர்வதற்குத் துணைபுரிவனவாயின. அன்று ஏற்பட்ட நிலவுரிமைத் திட்டத்தால் மக்கட்குச் சொத்துக்களில் தனி உரிமை வழங்கப்பட்டது. இது புதிய தோர் சீர்திருத்த மாகும். இச்சீர்திருத்தம் ஏற்பட்ட பின்னர் சொத்துக்களின் விலை உயர்த்தலைப்பட்டது. அதனால் நிலச்சுவான்களின் நிலையும் ஒங்கத்தொடங்கிற்று. பிற்காலத்துண்டான ஜமீன் குடிச் சட்டங்களால் குடிவாரத்தார் நிலை ஓரளவு உறுதி பெற்றதோடு அன்றாக்கும் நிலத்தில் ஒருரிமை கிட்டியது. தீர்வை செலுத்த வகை யில்லாமையால் தீண்டப்படாது பாழாகக் கிடந்த இடங்கள் தகுந்த உடமைகளாகவும் கடன் வாங்குவதற்கு ஏற்ற கைப்பிடியாகவும் கருதப்பட்டன. இன்னும் நாட்டின் நாலாபக்கங்களிலும் சிவில் கோர்ட்டுகள் நிறுவியதும், புதிய வழக்கு முறைகள் வகுத்ததுவும், கடன் கொடுப்போர்க்குப் பெருந்துணையாயின. முற்காலத்தில் வழக்காற்றிலில்லாத உரிமைகளை இப்பொழுது சட்டப்படி பெறலாகுமென்ற நிலை ஏற்பட்டது. இந்தியன் காண்டிராக்டி ஆக்டி என்னும் ஒப்பந்தச் சட்டம், சிவில் நடவடிக்கைச் (Civil Procedure Code) சட்டம் முதலியவை கடனாளிகளின் கன்று காலிகளையும் விவசாயக் கருவிகளையும் ஜப்தி செய்வதற்கும், அவர்களைச் சிறைச்சாலையில் அமர்த்துவதற்கும் அனுமதி அளித்து நின்றன. இத்தகைய சட்டங்கள் நாட்டின் பொருளாதார முற்போக்குக்கும், மக்களின் நேரிய ஒழுக்கத்திற்கும் ஒரு கோடாரியாக மாறிவிட்டன என்று கூறுவது மிகையாகாது. ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் ஆக்டி என்னும் பதிவுச் சட்டம், டிரான்ஸ்

பர் ஆப் பிராப்பர்ட்டி ஆக்ட் என்னும் சொத்து மாற்றச் சட்டம் முதலிய புதிய சட்டங்கள் எழுந்தமையால் சொத்துக்கள் மலிந்தன. மலியவே அடைமானங்கள் எண்ணிலும் தொகையிலும் வளர்ச்சி அடைந்தன. மேற்கூறிய சட்டங்களெல்லாம் இந்திய மக்களின் பொருளாதார நிலையையும், சம்பாதனை முறைகளையும் ஏனைய நாடுகளோடு ஒப்ப, நவீன முறையில் மேம்படுத்தும் நன்னைக்கத்தோடு நிறுவப்பட்டனவேயாகும். ஆனால் அவை படித்த வகுப்பாருடைய உரிமைகளையும், அதிகாரங்களையும் பாதுகாத்து, பெரும்பான்மையான படிப்பில்லாத மக்களைப் படுகுழியில் தள்ளவே ஏதுவாய் முடிந்தன.

தாவர சொத்துக்களில் நிலையான உரிமை ஏற்பட்டிருப்பது ஒரு நன்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்திய வேளாண்மக்களைப் பொறுத்த வரையிலும் அது ஒரு சாபமாகவே மாறிவிட்டதென்று கூறவேண்டும். “கடன் வாங்கும் ஆற்றல், சொத்துடையான் ஒருவனுக்குக் காலத்தில் துணையளிப்பதாயினும், நாளடைவில் அது அவனுக்குக் கர்லபாசமாகவே முடிகின்றது.” என்று ஜீட் என்னும் பிரஞ்சு பொருளாதாரப் பண்டிதர் கூறுவது எவ்வாற்றானும் மெய்யேயாகும். அறிவினால் ஆராய்ந்து அளவறிந்து பொருட் செலவு செய்பவர்க்கு மட்டுமே சொத்து ஒரு சம்பாதனையாகும். ஆனால் இந்திய மக்கள் இது காறும் இவ்வுண்மையை உணர்ந்தவராகத் தோன்றவில்லை. சொத்துள்ளவர்க்குக் கடன் வாங்குவதில் முட்டொன்றும் இருக்க மாட்டாது. ஏதேனும் ஒரு சடங்கு நேரும்போது பொதுவாக இந்திய மக்கள் அளவுமீறிக் கடன் வாங்குகின்றனர். வாங்கின தொகை திருப்பிக் கொடுக்க வகையற்ற நிலையில் அவர்கள் சொத்தும் பிறப்பாற் செல்வதே பெருவழக்காகும். நிலமிருந்தால் கடன் வாங்க இயலும் என்று பெருமைபேசும்

பழக்கமும் உண்டு. தற்கால ஆட்சியிலுள்ள நீதி மன்றங்கள் எழுவதற்கு முன்னர் நாட்டாண்மைக் கழகங்களும் பஞ்சாயத்துக்களுமே கடனை ஒட்டிய வழக்குக்களை முடிவு செய்து வந்தன. ஆனால் நாட்டு வளமைப் படியுள்ள முடிபுகளையே அவை நிலைநிறுத்தி வந்தன. கடன் வாங்கும் பொழுது சொத்தை ஈடுவைக்கும் பழக்கமே முற்காலத்தில் பாரத நாட்டிற் பல பகுதிகளில் இருந்ததில்லை. கடனாளியின் சொத்தைக் கோர்ட்டித் தீர்ப்புப்படி விற்பனைசெய்யும் முறையும் பெரும்பாலும் பண்டைநாளில் இருந்ததில்லை. புதுமுறைகளை மேற்கொண்ட கோர்ட்டிகள் தோன்றிய காலமுதல் கடனுக்காகச் சொத்துவிற்கும் முறை வலுத்தது. வேளாண் மக்களுடைய நிலம் அடிக்கடி பொலிக் கடன்காரர் கையிலகப்பட்டது. வக்கீல்களுக்குப் பெருத்த வருமானமும் ஏற்பட்டது. இந்நாட்டு நடப்புக்கு ஒவ்வாத பிறநாட்டு சிவில் சட்டங்களையும் வழக்கு நடைமுறைகளையும் கையாண்டமையாலேயே இத்தகைய இன்னல்கள் எழுந்தன. கோர்ட்டிகள் உண்டாவதற்கு முன்னும் சவுக்கார்களுடைய கொடுக்கல் வாங்கல் முறைகள் பலவற்றாலும் முறை பிறழ்ந்தனவாயிருந்தன. கடனாளியிடம் போய் “தாரணை” நிற்கும் பழக்கம் வடநாட்டில் பண்டைக் காலத்தில் நிலவி வந்தது. பணம் செல்லாகும் வரையிலும் கடன் கொடுத்தவன் உண்ணாதிருப்பதுவும், கடன் பெற்றவன் வீட்டில் அடுப்புமுட்ட வெட்டாது தடித்தலும், கடனாளியைப் புறத்தே போகவொட்டாது மறித்தலும் முற்காலத்தில் நிகழ்ந்தன. இன்னும் இப் பழக்கங்கள் சில இடங்களில் வழங்கி வருகின்றன. இங்ஙனம் “தாரணை” நிற்பதற்காகப் பார்ப்பனமக்களையே சவுக்கார்கள் அமைத்திருந்தனர். பார்ப்பனர் பட்டினி கிடக்கப் பார்ப்பது பெரும்பாதகமென்னும் பழைய நம்பிக்கையே இதற்குக்

காரணமாகும். (இந்தப் பழைய “தாரணை”க் கருவியை அடிப்படையாகக் கொண்டே காந்தி அடிகள் தமது சக்தி யாக்கிரகக் கோட்பாட்டை உருப்படுத்தினார் என்க.)

கடன் சுமை வளர்தல்

விளைபொருள்களின் விலை ஏறுந்தோறும், கடன் சுமையும் பளுவுறும் என்றார் டார்லிங் என்னும் நூலாசிரியர். அவர் கருத்து முற்றிலும் மெய்யே என்பது சென்ற நூற்றாண்டின் பலனால் அறியக் கிடக்கின்றது. விளைபொருள்களின் விலையும் நிலத்தின் விலையும் ஏறிக்கொண்டே வந்த சென்ற நாற்பது ஆண்டுகளாகக் கடன் சுமையும் முறையே வளர்ந்துகொண்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். துட்பமான புள்ளி விவரங்கள் நமக்குக் கிடைக்க வில்லையாயினும், விளைபொருளின் விலையும் நிலத்தின் விலையும் ஏறிக்கொண்டு வரும்பொழுது மொத்தமுள்ள கடனும் ஏக்கரொன்றுக்குள்ள சொத்து அடைமானமும் வளர்ந்து கொண்டேவரும் என்பது பல விசாரணைகளிலிருந்து வெளியாகின்றது.

பஞ்சாப் மகாணத்தில் 1900-க்குப் பின்னுள்ள நாலாண்டுகளில் ஏக்கரொன்றுக்குரிய அடைமானச் சொத்தின் தொகை 19 ரூபாயாக இருந்தது. 1924-ஆனதும் அத் தொகை 85 ரூபாயாக ஏறிவிட்டது. அம் மகாணத்தினின்றும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ள பண்டங்களின் விலை இவ் வாண்டுகளில் 105 சதமே பெருகி யிருக்கின்றதென்றாலும், அதே காலவட்டத்தில் அடைமான உரிமைகள் 347 சதம் உயர்ந்து பட்டிருக்கின்றன. சென்னை மகாணத்தில் 1891-ல் சொத்தடைமானத்தின் பேரில் வாங்கப் பெற்றிருந்த கடன் தொகை 6½-க் கோடி ரூபாயாக இருந்தது. 1900-ல் அது 7½-கோடியாகவும், 1914-ல் 20-கோடி

யாகவும் பெருகி விட்டது. இத்தகைய வளர்ச்சி யாண்டும் உண்டாயிருக்கின்றது. கீழே குறிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்டிகை சென்னை மாகாணத்தின் கடன் சுமையைக் காட்டுகின்றது.

ஆண்டு.	அடைமானங்களின் எண்.	அடைமானத்துக்கு நேரான மொத்தத் தொகை.
1900	3,64,811	7,75,75,561
1905	4,50,402	8,80,87,142
1910	5,20,831	12,33,63,327
1915	5,18,178	15,03,71,306
1920	5,93,761	20,62,08,902
1924	5,06,918	19,94,18,477
1927	5,25,747	2,50,56,72,473
1930	4,44,182	18,93,94,547
1932	4,18,235	17,68,50,031.

1929-க்குப் பின்னர் பண்டங்களின் விலை மிகக் குறைந்ததோடு, அடைமானங்களின் எண்ணிக்கையும் சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஆனால் விலைவாசி எவ்வளவு இறங்கி யிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அடைமானங்கள் குறைவுபடக் காணவில்லை. 1926-க்கும் 1932-க்கும் இடையில் இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ள பண்டங்களின் விலை 47 சதம் குறைந்திருக்கும் பொழுது கடன் தொகை 16 சதமே குறைந்திருக்கின்றது. அடைமானங்களின் எண்ணளவிலோ, மிகச் சொற்பமான குறைவே காணப்படுகிறது. நில ஈடுகளின் எண்ணளவில் தக்கபடி குறைவு தோன்றாமையால், புது அடைமானங்கள் எழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன என்று முடிவு கட்டுவதற்கில்லை. நிலத்தின் விலை வீழ்ந்துவிட்டமையால் பழைய கடன்களுக்கு

உறுதி போதாதாயிற்று. ஆகவே கடன் கொடுத்தோருக்குப் புதிய அடைமானப் பத்திரங்களும் உறுதிப் பத்திரங்களும் பிறப்பித்துக் கொடுத்தல் இன்றியமையாததாகி விட்டது. இதுவே அடைமானங்கள் எண்ணளவில் தக்கவாறு குறைந்து படாமைக்குக் காரணமாகும்.

சென்னை மாகாணத்தின் பல பாகங்களிலும் சென்ற இரண்டாண்டுகளில் எழுந்துள்ள அடைமானங்கள் பெரும்பாலும் இத்தகையனவேயாம். கொடுக்கல் வாங்கல் செய்வதில் மக்கட்குப் பொதுவாக அச்சம் தோன்றியிருப்பதால், புது அடைமானங்கள் மிக அரிதாகவே இப்பொழுது ஏற்படுகின்றன. 1930-ல் கைச்சீட்டின்படி வாங்கின ஏறக்குறைய நான்கு கோடி ரூபாய்க் கடன், 1932-ல் ஒரு கோடியாகக் குறைந்துவிட்டது. இது நாம் முன்னரே கட்டிய முடிவை வலியுறுத்தி நிற்கின்றது.

இந்தியாவில் மாகாணந்தோறு முள்ள மொத்தக் கடன் தொகையும், மக்கள் தொகையும் சராசரியாக ஒவ்வொரு விவசாயி கொண்டிள்ள கடனும் அடுத்த பக்கத்தில் குறிக்கும் புள்ளி விவரங்களாற் புலனாகும்.

சவுக்கார்

கடன் கொடுக்கும் குழுவினர் யாவர் என்பதை ஈண்டு விளக்குவாம். “சவுக்கார்” என்றொரு பதம் மேலே வழங்கினோ மல்லவா? இப்பதம் நாட்டுப்புறங்களில் பெரும்பாலோர் அறியாத தொன்றாக இருக்கலாம். கொடுக்கல் வாங்கலை முக்கிய தொழிலாகக் கையாண்டு வருகின்ற மக்களை சவுக்கார் என்று வடநாட்டில் கூறுவர். நம் நாட்டில் சில இடங்களில் இவர்களை லேவாதேவிக் காரர்களென்றும், இவர் செய்யும் தொழிலை லேவாதேவி என்றும் வழங்கி வருகிறார்கள். வடநாட்டில் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்பவர்

மாகாணத்தின் பெயர்.	மக்கள் தொகை- இலட்சம்.	கடனின் தொகை-கோடி ரூ.	ஒரு விவசாயியின் கடன்
சென்னை	460	150	50
பம்பாய்	218	81	49
வங்காளம்	501	100	31
ஐக்கிய மாகாணம்	484	124	36
பர்மா	146	50-60	"
மத்திய மாகாணம்	155	36	30
பஞ்சாப்	235	135	92
பீகார்-ஒரிஸா	376	155	31
மத்திய நாடுகள்	"	18	"
பிரி. இந்தியா மொத்தம்	2,715	881	"
ஐதராபாத்	144	"	"
மைசூர்	65	"	"
திருவாங்கூர்	50	27	54

தனி வகுப்பினராயிருக்கின்றனர். பண்டைக்காலந் தொட்டு வாணிபம் செய்வதும் பொலிக் கடன் கொடுப்பதும் வைசியர்க்குரிய தொழிலாக இருந்து வருகின்றது. பணியர், மார்வாரியர், ஜைனர் முதலிய வகுப்பார் வட இந்தியாவில் கொடுக்கல் வாங்கல் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள். இவரே ஆண்டுள்ள “சவுக்கார்” ஆவர். தென்னிந்தியாவில் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார், வாணியச் செட்டிமார், கோமுட்டிச் செட்டிமார் என்னும் வகுப்பாரும், சில விடங்களில் தமிழ்ப் பார்ப்பன வகுப்பைச் சார்ந்தாரும் லேவாதேவி செய்கின்றனர். இம்மக்கட்கு வேளாண்மைத் தொழில் நெடுங்காலமாக இருந்ததில்லை. நிலச்சுவான்களாக வேண்டுமென்ற விருப்பமும் அவர்கள் பால் இல்லை. ஆயினும் அண்மைக் காலத்தில் அவர்கள் பெரு நிலக்கிழவர்களாகிவிட்டார்களென்றால், அதற்குக் காரணம் கடன் கொடுத்த விடங்களில் பணம் மீண்டு வராமையே யாகும்.

ஒவ்வோர் ஊரிலும் இன்றார் சிலர் இருந்து வருவர். பெரும்பாலும் வியாபாரமும் லேவாதேவியும் அவர்கள் ஒருங்கே செய்து வருவார்கள். கிராமத்துக்குத் தேவையான துணிமணிகளை விற்கும், அவனுள்ள விளைபொருள்களை வாங்கியும் வருவார்கள். வியாபாரம் துணையாக இருப்பதாலேயே இவர்கட்கு லேவாதேவித் தொழிலையும் செவ்வையாக நடத்த இயலுகின்றது. அவர்கட்கும் கிராம மக்களுக்கும் சமூகப்பிணைப்பு ஒன்றும் பொதுவாக இருப்பதில்லை. அயலார் போலவே அவர்கள் நடந்து வருவர். இதனாலேயே கடன் கொண்டாரும் கொடுத்தாரும் தம்முள் வடநாட்டில் பெரிதும் பிணங்கி நிற்கின்றனர். இக் காரணத்தால் பேராசை கொண்ட லேவாதேவிக்காரர் கொடுமையைக் குறைக்க கடுமையான பல சட்டங்களை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

சென்னை மகாணத்தின் நிலை இதனிலும் சிறிது சீருற்ற தென்றே சொல்லவேண்டும். பண்டைக் காலங்களில் செட்டிமார்களும், பார்ப்பனருமே பெரும்பாலும் பொலிக் கடன் கொடுப்பவராயிருந்தாரெனினும், இற்றை நாளில் வெவ்வேறு விவசாயத் துறைகளிற் செட்டாகவும் கட்டாகவும் வாழும் வேளாண்மைத் தொழிலாளரே பெருவாரியாகப் பொலிக் கடன் கொடுக்கின்றார்கள். அண்மைக் காலத்தில் பாங்கிகள் அமைத்துள்ளாரும் சிறப்பாக நிலச் சுவான்களும், வேளாண்மையே முக்கிய தொழிலாக உடைய வருமன்றோ? ஆதலால் கடனாளியும் முதலாளியும் தம்முள் மாறுபட்டுப் பிணங்கும் தன்மை தமிழ் நாட்டில் நிலவுகின்றதென்று சொல்வதற்கில்லை. “உடன்பிறந்தே கொல்லும் நோய்” போல் அண்மையாகவும், உறவினனாகவும் அமைந்துள்ள பொலிக்கடன் முதலாளி யொருவன் சேய்மையனும் அயலானுமாக உள்ள முதலாளியை விடக் கொடியவனாயிருந்து விடக்கூடுமெனினும், பொதுவாக நிலை அங்கனம் காணப்படவில்லை. வட இந்தியாவிலும், பிறவிடங்களிலும் ஆட்சிக்குக் கொணரப்பட்டுள்ள சட்டங்களும் கடன் துடைப்புத் திட்டங்களும் இந் நாட்டிற் புகுத்து முறையிலே மேற்கூறிய உண்மை செவ்வையாக நினைவிற் கொள்ளத் தக்கதாகும்.

கடனூல் விளையும் தீமைகள்

கடனூல் விளையும் எண்ணிலா இன்னல்கள் நாட்டின் பொருளாதார வாழ்வை மட்டு மன்றிச் சமூகவாழ்வையும் மக்கள் ஒழுக்க நெறியையுமே சீர்குலைப்பனவாகும். கடனில் மூழ்கிக் கிடக்கும் உழவன் ஒருவனுக்கு வேளாண்மையில் எத்துணை ஊக்கம் இருக்குமென்பது நாம் உய்த்துணரக் கூடுமன்றோ? நவீன முறைகளைக் கையாண்டு பயிர் செய்து நல்ல ஊதியம் பெறவோ அல்லது நிலத்தைப் பண்படுத்தி வளம்பெருக்கிச் செழிக்கச் செய்யவோ அவனுக்கு ஊக்கம் இருப்பதில்லை. விவசாய இலாகாவின் முயற்சிகள் யாவும் விழலுக்கிறைத்த நீராகிக் கழிவதற்கு ஒரு தலையான காரணம் இதுவேயாகும். கடன் பாரத்தால் அழுத்தப் பட்ட உழவன் ஊக்கமிழந்து மடிவாய்ப்படுகிறான். அன்றி ஒருவாறாகத் தன் தொழிலைச் செய்யினும், விளை பொருள் களை உரிய விலைக்கு விற்கவும் அவனால் இயலவில்லை. ஏனெனில், பெரும்பாலும் கடன் கொடுத்தவர்க்கே விளைபொருளை விற்கவேண்டியதாகின்றது. கடன் கொடுத்தவர் உழவர் நலத்திலும் தம் நலத்தையே பெரிதும் நாடுபவர் என்பது வெளிப்படையன்றோ? மாசூலைக் கொடுத்துவிட்டு மறுவேலையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவர் வேண்டினால் அவ்வாறு செய்வதன்றி உழவர்க்கு வேறு வழியில்லை. பணம் கொடுத்தவர்க்கே மாசூலை விற்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுவதால் விளைபொருளுக்கு உரிய விலை காணாது உழவன் அல்லலுறு

வான். ஆகவே விற்பனைக்காகக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் கண்டு விவசாயிகள் தம் பண்டங்களை மொத்தமாக விற்றுக் கொண்டாலன்றி எவ்வித இலாபமும் எய்தப் போவதில்லை.

கடன்படுவோருடைய சொத்து இறுதியில் அவர் கையில் நின்றும் நழுவி விடுதலே பெருவழக்கு. விளை பொருள்களுக்குப் பெருத்த விலை ஏற்றமோ, அன்றி நன்மை பயக்கும் பிற நிகழ்ச்சிகளோ ஏற்படாவிட்டால் முடிவில் அடைமானச் சொத்தை விற்பனைசெய்ய வேண்டியதாகின்றது. இவ்வாறு சொத்துக்கள் ஓயாது உரிமை மாறிக் கொண்டே வருகின்றன. சென்னை மாகாணத்திலுள்ள பல கிராமங்களிலும் ஒரு தலைமுறை கழிவதற்குள் பெரும் பான்மையான நிலங்கள் கைமாறி விடுகின்றன வென்றே சில முதறிஞர் முடிவு செய்கின்றனர். இதன் உண்மை எவ்வாறிருப்பினும், சில இடங்களில் ஐம்பதாண்டைக் கால வட்டத்தில் ஏறக்குறைய எல்லா நிலங்களும் கைமாறி விடுகின்றன என்பது புலனாகின்றது. நிலச்சொத்து இங்ஙனம் அடிக்கடி கைமாறுவது எந்த சமுதாயத்துக்கும் பெரிய தோர் இன்னல்விளைக்கும் நிகழ்ச்சியே என்று உறுதியாகக் கூறலாம். ஆயினும் இதனால் நாட்டின் பொருளாதார நிலைக்கு இடிவு வருமோ என்று சிலர் ஐயுறுவதுண்டு.

கடனாளியின் சொத்தை வாங்குபவன் திறமையான ஒரு உழவாளியாயின், நிலம் முன்னிலும் மிக்க வளம் பெறுவதாகும். ஆனால் பொதுவாக நிலம் வாங்குபவர் பெரு முதலாளிகளாகவோ அல்லது சவுக்கர்களாகவோ இருப்பர். அவர்கள் நிலத்தை வாரத்துக்கேனும் குத்தகைக்கேனும் கொடுப்பதன்றித் தாமே பயிர் செய்வதில்லை. அதனால் பல இடங்களிலும் வாரத்துக்கு விடப்படும் சொத்துக்கள் பல்கி வருகின்றன. அவைகளில் குடியானவர்க்கு நிலைப்பட்ட உரிமை யாதும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

பஞ்சாப், சென்னை முதலிய மாகாணங்களில் பணக் கடன் கொடுப்பவர் பெரும்பாலும் நிலச்சுவான்களே யாதலால் நிலம் கைமாறுவதால் பயிர்த் தொழிலுக்குப் பெருத்த தீமை யொன்றும் விளைவதில்லை என்று இந்தியப் பாங்கிக் கமிட்டி அறிக்கையிற் காணப்படுகின்றது. இந்த முடிவை ஏற்றுக் கொள்வதற் சில ஐயப்பாடுகள் உண்டு.

நிலச்சுவான்கள் தாமாகவே பயிர்த்தொழில் செய்யாத காலமளவும் வாரத்துக்குப் பயிரிடும் குடியானவர் தொகையும் பெருகிக் கொண்டேவரும். வாரத்துக்கு உழும் முறை பயனற்றதென்று முன்பு எடுத்துக் கூறியுள்ளோ மல்லவா? நில உடைமையும் உரிமையும் தமக்கேயுரிய வேளாண்மைத் தொழிலாளரை யுடைய எந்த நாடும் சிறந்த நாடே யாகும். அத்தகைய ஒரு சமூகம் சோர்வடைந்து அழிந்து படுவது நாட்டிற்கு நேரும் பெரியதோர் நஷ்டமே என்பதும் எவராலும் மறுக்க வொண்ணாத உண்மையாகும். உழவர்கள் உடமைக்காரர்களாயிருந்தால் மட்டுமே நிலம் தக்கவாறு வளம்பெற்றுத் திகழும். ரயத்துவாரி சொத்துக்களில் காணப்படுவது போன்ற உரிமை உறுதிப்பாடுகள் ஜமீன் மிராசு முதலிய நிலங்களில் ஏற்படாமைக்குக் காரணமும் இதுவே யாகும். இந்தியாவில் தமக்கென எவ்விதச் சொத்தும் இல்லாத உழவர்களின் தொகை நாடோறும் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றது. 1921-ல் 1000 வேளாண்மக்களுக்கு 291 பேரே, வாரம் முதலியன வற்றிற்கு உழும் உடமையில்லாக் குடியானவரும் கூலி வேலைக்காரருமாயிருந்தனர். ஆனால் 1931-ல் அவர்கள் விகிதம் 407 ஆக எறி விட்டது. இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் முற்றிலும் நம்பத்தக்கனவல்ல வெனினும், எவ்வித உடைமையுமில்லா ஏழை உழவரின் தொகை பெருகிக் கொண்டே வருகின்ற தென்பதற்கு மற்றும் பல சான்றுகள் உள்ளன. இத்தகைய

வறிய நிலை, ஜனசமூகத்தின் நன்மைக்குத் தடையாகுமா தலால் இயன்ற விரைவில் அதற்கு மாற்றங்காண்பது இன்றியமையாததாகும். ஆனால் கடன்பளுவானது மிகுந்துகொண்டே செல்லின் பின்னர் இத்தீமையை மாற்றும் ஆற்றலும் இல்லாதாய் விடும். கடன்சமையால் விளையும் தீமைகள் பலவற்றுள்ளும் மக்கள் அடிமைகளாதலே மிகக் கொடிய தீமையாகும். பண்டை நாளில் கிரேக்கர் நாட்டிலும் ரோமானியர் நாட்டிலும் கடனாளி கடன் கொடுத்தவனுக்கு அடிமைப்பணியாற்றும் வழக்கமிருந்தது. முன்னர் ஐரோப்பிய நாடுகளில் கடனாளிகளைப் பிடித்துச் சிறையிலடைத்து வைத்தனர். இங்ஙனம் அடைக்கும் முறை கிரீசிலும், ரோமாபுரியிலும் ஆட்சியிலிருந்த சில பழஞ் சட்டங்களின் எச்சமாயிருக்கலாம். சற்றேறக்குறைய நூறாண்டுகட்கு முன்னர் இக்கொடிய பழக்கங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிறுத்தப்பட்டன. ஆனால் இந்தியாவில் அதே காலத்தில் தான் அவை ஆட்சியிற் புகுத்தப்பட்டன. கடனாளியின் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பாத்திரம், துணிமணி முதலியவற்றை ஜப்தி செய்யலாகாதென்று சிவில் நடவடிக்கைச் சட்டத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பினும், கடன் பட்டோன் சிறைபுகுதலைத் தடுக்க எவ்விதச் சட்டமுமில்லை. இந்திய அரசாங்கத்தில் சட்ட இலாகா மெம்பராக இருந்த ஸர். கோர்ட்டினை இப்பர்ட்டி முதலிய அறிஞரும் இக்கொடிய முறையைக் கண்டித்திருக்கின்றனர். ஆனால் அது இன்று காறும் தளர்வின்றி ஆட்சியில் இருந்தே வருகின்றது. வேளாண்மைத் தொழிலாளர்க்கு இதனால் எழும் இன்னல் இழப்புக்களுக்கு எல்லையே இல்லை.

கிரேக்கர் நாட்டிலும் உரோமானியர் நாட்டிலும் நிலவி யிருந்த அடிமைத்தனம் ஒருவாறு இந்தியாவிலும் வழங்கி வந்தது. பீகார், ஒரிஸா முதலிய பக்கங்களிலும் சென்னை

மாகாணத்திலும் உழவர்களாய் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பார் இன்றும் கடனால் அடிமைக் குழியில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றனர். ஒரு கலியாணத்திற்காகவோ அன்றி இழவுக்காகவோ சிறு தொகை அவர்கள் கடன் பெறுவார்கள். பின்னர் அந்தக் கடன் திருப்பிக் கொடுத்து முடிப்பது வரைக் கடனாளி முதலாளிக்குப் பணி செய்யவேண்டும்; எதோ சிறிது உணவே கடனாளிக்கு முதலாளி கொடுப்பது; தகுந்த கூலி யொன்றும் கிட்டாத நிலையில் அவன் கடனை அடைப்பது செயற்கரியதோர் செயல் அன்றோ? எனவே வாழ்நாள் முழுதும் அவன் அடிமையாக அமைந்து கிடக்கின்றான். இத்தகைய கொடுக்கல் வாங்கல் முறைகள் சட்டத்துக்கு மாறுபட்டவையென இப்பொழுது விளம்பரம் செய்திருப்பினும், ஏழைக்கடனாளிக்கு வழக்கு மன்றங்களிற் சென்று நீதி பெற ஆற்றலுண்டோ? எனவே அவன் நிலை சிறிதேனும் மாறுபட்டதில்லை. சென்னையில் தனியான தடை முறைகள் இல்லையெனினும் கடனாளி எழுதிக் கொடுக்கும் வாக்குறுதிப் பத்திரம் (பிராமிசரி நோட்டு) முதலாளிக்குப் போதிய வொரு படையேயாகும். அடிமையாய் மைய இசையராத கடனாளியின் மேல் வழக்குத் தொடுத்து அவனைச் சிறைக் கோட்டம் சேர்க்கிறான். இத்தகைய மானக் கேடான நிலை வந்தெய்தா வண்ணம் கடனாளி எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி முதலாளியின் ஆணைக்கு அடங்கி விடுகிறான். மத்திய மாகாணங்களிலும் இவ் வழக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. அங்கு கடன் பெற்றவனோ, அன்றி அவன் குடும்ப உறுப்பினருள் ஒருவனோ, ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவு கடன் கொடுத்தவனுக்காகப் பணிசெய்ய வேண்டும்.

கடன் கொடுத்தவன் செல்வாக்குடையவனாகவோ ஜமீன்தார் ஆகவோ இருந்தால் அவன் விரும்பும் பொழுது குடியானவன் அமைதியாகத் தொண்டு செய்தேயாக வேண்

மும். அங்ஙனம் செய்யாதொழியிற் சிவில் வழக்கோ, கிரி
மீனல் வழக்கோ தொடுத்து அவன் குடியானவனை அல்லற்
படுத்துகிறான்.

கைத்தொழில்களால் வாழும் மக்களும் கடன்பட்டால்
இவ்வகையான இன்னல்களால் இடருற நேரும். திக்கற்ற
கடனாளிகளைக் கொண்டு இங்ஙனம் அநியாயமாக வேலை
வாங்கிப் பொருள் திரட்டும் முறை எவ்வாற்றானும் ஒழிய
வேண்டிய தொன்றாகும்.

கடனுள் மூழ்கிய சமூகம் ஒரு எரிமலையை நிகர்த்து
நிற்கின்றது. கடன் கொண்ட சமூகம் வகுப்புப் பிளவு
முதலிய நோய்களுக்கு விளைநிலமாய் அமர்ந்து இறுதியில்
சிதறுண்டழிவது திண்ணம். ஆனால் இவ்வித அமைதியற்ற
நிலை எப்பொழுதுமே ஒரு அரசியல் புரட்சியிற் கொண்
டுய்க்கும் என்று கூற இயலாது. எனினும் நீக்கமற நிலவும்
நிம்மதியில்லா ஒரு நிலை, புரட்சியினும் மிக அஞ்சற்பாலதே.
அத்தகைய சமூகங்களின் பொருளாதார நிலையும் நாளுக்கு
நாள் இறங்கிக்கொண்டே வரும். அப்பொழுது சமூக முன்
னேற்றத்திற்கான முறைகளும் பயனற்றனவாகி விடும்.

பண்டைப் பரிகார முறைகள்

கடன் சமையைக் குறைத்து அதன் தீமைகளை அகற்றும் நோக்கத்தைக் கொண்டு இந்திய அரசாங்கம் பற்பல முயற்சிகளில் பலகால் ஈடுபட்டதுண்டு. 1865-க்கும் 70-க்கும் இடையே இன்று காணப்படுவது போன்ற பெரு விலை இடிவு ஏற்பட்டது. அதனால் கடன் பாரம் பொறுக்க முடியாததாயிற்று. ஆகவே பம்பாய்மாகாணம் முதலிய சில பகுதிகளில் குழப்பங்களும் வழக்குகளும் எழுந்தன. அரசாங்கம் ஒரு விசாரணை நிகழ்த்தி வேளாண்மைத் தொழிலாளரின் கடன் பாரத்தை தக்க அளவிற்கு குறைப்பதற்கு வேண்டிய அதிகாரத்தைச் சிவில் கோர்ட்டிகளுக்குக் கொடுத்தது. அதைத் தொடர்ந்து கடன் பளுவைக் குறைப்பதற்கும், விவசாயிகளின் பணத் தேவைகளை நிறைவேற்று வதற்கும் சாதனமாய் பல திட்டங்களை அரசாங்கம் நிறவுவதாயிற்று. உழவாளிகள் பயிரிடும் செலவுக்காகப் பணம் பெறுதற்கு வேண்டும் வசதிகளைப் பெருக்குதற் பொருட்டு, பல சட்டங்கள் செய்யப்பட்டன. இடையிடையே தீய்வு கரிவு முதலிய இன்னல்கள் உழுதூண் மக்களை அணுகாவண்ணமே இவ்வாறு கடன் உதவி அளிக்கப்பட்டது. வேளாண்மை தவறின்றி நடந்தேறிய ஆண்டுகளில் இத்தகைய பண உதவி பெரும்பாலும் செய்யப்பட வில்லை. அதனால் வேளாண் மக்களுடைய வழக்கமான தேவைகட்குக் கடன் உதவும் தொழிலை மேற் கொள்வதற்கு ஒரு தனி இலாகா

இன்றியமையாததாயிற்று. இக்கருத்தை நிறைவேற்றவே 1904-ல் ஒரு சட்டத்தின் வாயிலாக இந்திய நாட்டில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நிறுவப்பட்டன. இதுவன்றியும், பஞ்சாப் முதலிய பகுதிகளில் வேளாண்மக்களின் நிலம் வேறு தொழில் புரிந்துவாழும் மக்கள் கையிற் சென்று சேராதவாறு சில பாதுகாப்புக்களும் அமைக்கப்பட்டன. லேவாதேனிக்காரருக்கு நிலம் வாங்கும் உரிமை, பஞ்சாபிலும் அதனை அடுத்த சில இடங்களிலும் அறவே மறுக்கப்பட்டது. இவ்வேற்பாடுகள் பல வழிகளிலும் நன்மை பயந்தன வாயினும், அவற்றால் கடன்தொல்லை அறவே ஒழிந்ததெனக் கருதுதல் பெருந்தவறாகும். 1904-க்குப் பின்னர் எழுந்த கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் எத்துணையோ நலனளிப்பானவே யாகும். சில இடங்களில் இச்சங்கங்கள் உழவாதி கடன்நீராய் தீர்க்கும் அரு மருந்தாகவே அமைந்துள்ளன. ஆயினும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் வேளாண்மக்களுக்கு வேண்டும் பொழுது கடன் கொடுக்கும் நிலையமாக மட்டும் அமைப்பாராயின், அவற்றால் நிலைப்பட்ட நன்மையானும் நிகழ்ப்போவதில்லை. கடனாதி தன் நிலத்தில் முன்னிலும் அதிகப் பலனடைந்து அதனால் வரும் ஊதியங்கொண்டு கடன் துடைக்கத் துணைபுரியும் ஒரு நிலையமே உண்மைப் பயனளிப்பதாகும். எனவே, கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் உழவாளிகளுக்குக் கடன் உதவும் அளவில் நின்று விடக்கூடாது. உழவாளிகளை கடனாக வாங்கும் பொருளைச் சீரிய முறையில் பயன் படுத்தச்செய்து, விளைபொருள்களை உரிய விலைக்கு விற்புதவி, வேளாண்மக்களின் வருமானத்தைப் பெருக்கவேண்டும். சடங்குகளை ஆடம்பரமாக நடத்திப் பொருளை வாரி இறைக்கும் பழக்கத்தை ஒழித்தலும் இச்சங்கங்களின் கடமைபாதல் வேண்டும். செட்டு நெறியிற் பழக்கும் முறைகளை இச்சங்கங்கள் எளிதில் மேற்

கொள்ளக்கூடும். கடனாளிகளின் விளை பொருள்களைத் தக்க விலைக்கு விற்றுக்கொடுத்தாலல்லது, சங்கத்திற்குச் செலுத்தவேண்டிய தொகையை அன்னார் செலுத்தப்போவ தில்லை. நெடுங்காலத் தவணைக்குக் கடன் கொடுப்பது இச் சங்கங்களின் வளர்ச்சிக்கு ஊறு செய்வதாகும். இவ் வடிப்படையான உண்மையை உணராமையால் இந்தியாவின் பல மாகாணங்களிலும் நிறுவப்பட்டுள்ள சங்கங்களிற் பல இப்பொழுது நிலைகுலைந்து கிடக்கின்றன.

நியாயமான நிபந்தனைகளோடு குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்தால் கிராமமக்களின் செல்வநிலை செம்மையுறு மென்னும் தவறான கருத்துப் பொதுமக்களிடையே நிலவி வருகின்றது. எனினும் கடன் பெறலாம் என்ற எண்ணம் வேளாண்மாதர்க்கு நலனளிப்பதொன்றன்று. இதனை இந்தியாவின் நிலைமையும் ஏனைய நாடுகளின் சென்ற கால நிகழ்ச்சிகளும் செவ்வையாக எடுத்துக்காட்டி விட்டன. எனினும் திருப்பிக்கொடுக்கும் ஆற்றலுக்கேற்ற தொகையே கடனாக வாங்கவேண்டு மென்பதையும், அதனைச்சிறந்த ஊதிய மளிக்கும் முயற்சிகளிலேயே செலவு செய்யவேண்டு மென்பதையும், உணர்ந்து ஒழுகும் கிராமமக்களுக்குக் குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் கிடைத்தல் ஒரு பெரு நன்மையேயாகும். ஆனால் இந்த உண்மைகளை உணரும் ஆற்றலில்லாத மக்களுக்கு அளிக்கும் கடன் அவரை என்றும் குன்றாத வறுமைக்குழியுள் தள்ளிவிடும் கருவியாகும். கட்டிலைக்காணும்போது காயல் பிறக்கும் குழுவினருக்கு, புதிது புதிதாகத் தேவைகள் முளைத்துக் கிளைக்கு மன்றோ? அப்பொழுது சீர்மையற்ற சிறு விளைகளுக்கும் கடன் வாங்கும் விருப்பம் விரிந்துகொண்டே வரும். இத்தகைய வீண் விருப்பங்களை மடக்கி அடக்கும் ஆற்றலுடையார்க்கே கூட்டுறவுச் சங்கங்களாற் பயனுண்டு. ஆனால் நம் நாட்டு மக்களிற்

பெரும்பாலார் இந்த வீண்விருப்பங்களோடு மல்லாடி வெல்லும் மதுகையற்றவராவர். எனவே கூட்டுறவுச்சங்கங்கள் எழுந்த காலத்துக்குப் பின்னர் பல விடங்களிலும் கடன் முன்னிலும் மிகுதியாகப் பெருகியுள்ளது.

கடன் தொல்லையைத் துடைப்பதற்கு பொலிக்கடன் கொடுப்போரை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்தினாற் போதுமென்னும் நம்பிக்கை நாடெங்கும் பரவியுள்ளது. வெளிப்படையாக நோக்கும்பொழுது இது தக்க முறை என்று தோன்றினும், ஆராயுங்கால் தவறான கருத்தென்பது தெளிவாகும். பொலிக்கடன் முறைகளைச் சட்ட வரம்புக்குட்படுத்துதல் சாலச் சிறந்ததேயெனினும், அதனால் கடன் சமை அகன்று விடுமென்று கருதுதல் தவறாகும். சட்டங்கள் நிறுவிப்பொலிக்கடன் கொடுப்போரை நியாயவரம்பினுள் நிறுத்தலாகும்; ஆனால் கடனாளிகளின் பணமுடை அக்கட்டுப்பாடுகளால் உள்ளளவும் தீர்ந்து விடமாட்டாது. முன்பின் எண்ணித்துணியும் இயல்பற்ற வள்ளல்கள் உள்ளளவும் ஊதியத்தை நாடி நிற்போர் கடன்கொடாதிரார். செல்வஞ்செழித்த ஆங்கில நாட்டிலும் வறியார்க்குச் சிறுதொகை வழங்கி 300 சதம் வட்டி வாங்குநர் உளர் என அறியுங்கால், நம்நாட்டின் நிலை எட்டுணையும் வியப்பாகத் தோன்றாதன்றோ?

இவ்வாறு அநியாயமான லேவாதேவியை அகற்றும் பொருட்டு வட்டி விகிதத்தைச் சட்டமூலமாகக் குறைத்தும், மற்றைய பாதுகாப்புகள் விதித்தும் அரசாங்கமே அருமுயற்சி செய்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்தியாவில் முற்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த “தருமவட்டி” 12 சதமாகும். வட்டி செல்லாகாதிருந்து எத்துணை காலம் சென்றாலும் முதலுக்கு மேற்படாத தொகையே வட்டியாக அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. “தண்டுப்பட்டு” என்று வழங்கப்படும் இச்சட்டம் பம்பாய் மாகாணத்திலும் வங்காளத்திலும் இன்றும் நிலவி

வருகின்றது. திருவாங்கூர் எனும் சுதேச நாட்டில் முதலுக்குப் பாதியளவே வட்டி அனுமதிக்கப் படலாமென்ற ஒரு சட்டம் கருணை வாய்ந்த ஒரு மகாராணியாரால் 90 ஆண்டுகட்கு முன்னர் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. சீழ இந்தியக் கம்பெனியாருடைய ஆட்சிக்காலத்து பம்பாய், வங்காளம், சென்னை, இம்முன்று மாகாணங்களிலும் வட்டி விகிதத்தை மட்டுப்படுத்தப் பலவிதிகள் (ரெகுலேஷன்) இருந்து வந்தன. 1825-ஆம் ஆண்டிலேயே சில விசாரணைகள் நடத்தினதாகப் பழைய ரிக்கார்டுகளால் புலப்படுகின்றது. ஆனால் 1840-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் வட்டி விகிதத்தை மட்டுப்படுத்த லாகாதென்னும் கொள்கை வலுவடைந்தது. மக்களுடைய புற உரிமைகளுக்கு எவ்வித கட்டுப்பாடுகளும் இருத்தலாகாதென்றும், தக்க வயதடைந்த மக்கள் தம்முள் எவ்வித ஒப்பந்தமும் செய்துகொள்வதற்கு முழு உரிமையுடையராய் இருத்தல்வேண்டுமென்றும், கிளர்ந்தெழுந்த சமுதாய நூற் கோட்பாடுகளின் பயனாக மேற் கூறிய கொள்கை இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் வலுவற்றது. ஆனால் நெடுங்கால நிகழ்ச்சிகளின் பயனாக, புற உரிமை வரம்பிகந்து வழங்கப்படுமாயின் ஆபத்தாய் முடியுமென்றும் உண்மை வெளியாயிற்று. ஆகவே இரு தேசங்களும் வட்டி விகிதத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய சட்டங்களை 1900-ஆம் ஆண்டினிடையே உண்டாக்கிவிட்டன. 1918-ஆம் ஆண்டின் “புஷுறியஸ் லோன்ஸ் ஆக்டி” என்னும் அநியாய வட்டிக் கடன் சட்டத்தின்படி முறையிகந்த வட்டிவிகிதம் முதலிய அட்டீழியங்களை அடக்குவதற்கு கோர்ட்டுகளுக்கு அதிகாரம் ஏற்பட்டது. இச்சட்டத்தால் ஏற்பட்ட நன்மைகளைப்பொதுமக்கள் செவ்வையாக அறிந்து கொள்ளாமையால், கருதிய பயன் கைகூடவில்லை. அறிவற்ற கொடுக்கல் வாங்கல் முறைகள் மலிந்திருக்கும் நம்

நாட்டில் இத்தகைய சட்டங்கள் {இருப்பினும், வட்டி வலை யுள் சிக்குதற்கு மக்கள் முயலாதிருப்பாரோ? அவசியமாய் பணம் வேண்டுமோர் கடனாகப்பெறும் தொகையினும் அதிகமான தொகைக்கு ஒப்பந்தப்பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்க எப்போதும் ஒத்துக்கொள்வர். வட்டி முதலுக்கு அரையளவாகும் பொழுது இரண்டையும் கூட்டிப் புதிதாகப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுப்பது திருவாங்கூரில் வழக்கம். கோர்ட்டுத் தீர்ப்புக்கும் வாரண்டுக்கும் அஞ்சிக் கடன் வாங்கியவன் இவ்வாறு செய்து விடுகின்றான்.

கடனாளிகளுக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு பாப்பர் சட்டத்தின் முறுக்கைச் சிறிது குறைக்கவேண்டு மென்று பலர் கருத முற்படுகின்றனர். விவசாய இராயல் கமிஷன், சிவில் ஜஸ்டிஸ் கமிட்டி, இந்தியன் பாங்கிக் கமிட்டி, முதலிய குழுக்களும் இக்கருத்தை வெளியிட்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. பாப்பர் சட்டம் கடுமையான பல கட்டுப்பாடுகளை யுடையதாதலால் வேளாண்மைக் கடனாளிகள் அதன் ஆதரவை நாடுதல் அரிதாகும். ஆயினும் இக்கட்டுப்பாடுகள் கழற்றப்பட்டால் கடன் சுமை மிகுவதற்கே இடமாகும். பல கிராமக்கடனாளிகளின் நடவடிக்கைகள் கருணைக்குரியனவாகக் காணப்படவில்லை. திருப்பிக்கொடுக்கும் நோக்கம் இல்லாமலே சிலர் கடன் வாங்குகின்றனர். அன்றியும் கடன் கொடுத்தாரை வஞ்சிக்கவும் வழி தேடுகின்றனர். எனினும் தில் பாப்பராகலாம் என்று ஏற்பட்டு விட்டால் பலரும் மனச்சான்றை வஞ்சித்து நெஞ்சறியப் பொய்யுரைத்து மானமழிந்த பின்னரும் வாழ இசைந்து நிற்பர். கடன் கொடுத்தவனைக் கொடிய கருணையற்ற கண்டகனாகவும் கடன் கொண்டவனைக் குற்றமற்ற ஏழையாகவும் எழுதிக் காட்டுவதுண்டு. ஆனால் பெரும்பாலும் நமது அனுபவத்தில் இதற்கு நேர்மாறாகவே காணப்படுகின்றது. ஈர நெஞ்சமுடைய முத

லாளிகளைக் காக்கவும், வஞ்ச நெஞ்சமுடைய கடனாளிகளை இரக்கமின்றி ஒறுக்கவும் ஒரு வழி தேடவேண்டும்.

முற்காலத்தில் யூதர்களிடையே மெச்சுதற்குரிய ஒரு சட்டம் நிலவி வந்தது. ஒவ்வொரு ஜூபிலிதோறும், அதாவது ஐம்பதாண்டு கழியும் பொழுது, கடன் அனைத்தும் தீர்த்துவிட்டதாகக் கருதப்படும். ஐம்பதாவது ஆண்டினை யூதர்கள் “ஜூபிலி” (கொண்டாட்டம்) ஆண்டென்று போற்றினார்கள். ஒருவாறு இதனை ஒத்த ஒரு வழக்கம் சேர நாட்டிலும் இருந்து வந்ததாகத் தெரிகின்றது. பன்னீராண்டு நிறையும் பொழுது மாமாங்கம் கழிக்க வேண்டுமென்றும், அப்பொழுது புதுப்பெருமானை ஆராதிக்க வேண்டுமென்றும், அதனோடு கொடுக்கல் வாங்கல்களை முடிக்கவேண்டுமென்றும் பண்டை மலையாளத்தார் கண்ட வழக்கம் இன்றும் கேட்கப்படுகின்றது. பன்னிரண்டாண்டுகள் (ஒரு வியாழவட்டம்) கழிந்தால் அடைமானங்கள் கால அவதி கடந்தனவாக இன்றும் கழிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய ஆசாரங்கள் பண்டைக்கால நிலைக்கு ஏற்றனவாயின. ஆனால் மக்கள்தம்முள்ள சமூகத் தொடர்புகள் விரிந்திருக்கும் இக்காலத்தில் இத்தகைய சட்டங்கள் ஊறு செய்வனவாகும்.

கடன் சுமை மிகுதியாகி வரவாக், கடனைப் பொறுத்த கட்டுப்பாடுகள் அனைத்தையும் புதுக்கியமைத்தல் நலமாகும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். தற்கால நிலைக்கு ஒவ்வாத இத்தகைய முறைகளைக் கையாடுவது நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டை யிட்டதாக முடியுமென்பதை எடுத்துரைக்க வேண்டியதில்லை. கடன் கொடுத்தால் அது மீண்டிவரும் என்பது சந்தேகமாய்விடற்பலரும் பொருளைச் சேமித்து வைக்கக் கருதாது இறைத்து விட முந்துவர். அவ்வாறாயின் முதலில்லாமல் வேளாண்

மையும் வாணிபமும் சோர்வடையும். தாம் தேடும் பொருளைத் தாமும் சந்ததிகளும் நெடிது துய்க்கலாமென்ற துணிவினாலேயே இன்று பெரும்பான்மையோர் மெய்வருந்திப்பாடுபடுகின்றனர். அந்த உறுதி இறந்துபடுமாயின் பொதுவாக உலகப் பொருளாதார நிலை சோர்ந்துபடு மென்பது ஒருதலை. நாளும், கனகமுட்டை இடும் வாத்தைக் கீறியெறிதல் கயமையன்றோ? இவ்வுண்மையைச் சமூக சீர்திருத்தக்காரரும், அரசியல் அறிஞரும் செவ்வையாக உணரவேண்டும்.

பொலிக்கடன் கொடுப்போரிற் பலர் பேராசை பிடித்தவர்களாதலால், அவரை ஒருங்கே ஒடுக்க முயல்வது மதியின்மையாகும். பொலிக்கடன்காரரை ஒடுக்க எழும் சட்டங்கள் உண்மையில் கடனாளிகளுக்கு உதவியாயிருக்குமோ என்பதும் ஐயுறற்பாலதே. அவ்வாறான ஒடுக்குமுறை உருப்படுங்கால், அவர் வேளாண் மக்களுக்குக் கடனுதவாது வேறு வழிகளில் தங்கள் பொருளைப் பயன்படுத்தவே முயல்வார்கள். இற்றைய நிலையில் பொலிக்கடன் உதவுவோரின்றி வேளாண் மாந்தர்க்குத் தங்கள் தொழிலை முட்டின்றி நடத்துதல் அரிதாகும். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் பல தோன்றியிருந்தும், இன்றும் உழவாளிகளின் தேவைகட்குப் பெரும் பாலாகக் கடனுதவுவோர் பொலிக்கடன் கொடுக்கும் மாக்களே யாவர். எனவே கொடுமையான கொடுக்கல் வாங்கல் முறைகளை ஒடுக்குவது இன்றியமையாததேனும், பொலிக்கடன் கொடுப்போரைத் துடைக்கக் கருதும் முயற்சி தீமையையே விளைவிக்கும்.

கடன்ச்மையை வேரோடு களைய இரண்டு வழிகளே யுள்ளன. விளைபொருள்களை வளனுறப் பெருக்கி வேளாண் மக்களின் ஊதியத்தைப் பல மடங்காக மிகச் செய்தலே தலையான வழி. அதன்பொருட்டு சாகுபடி செழித்தற்குரிய

பயிர்த்தொழில் முறைகளை உழவரிடையே பரப்பியும், வாணிப வசதிகளை ஏற்படுத்தியும் உதவவேண்டும். இரண்டாவதாக, வேண்டாத வீண் செலவுகளை நிறுத்தி வரவுக்குத் தகுந்த செலவு செய்யும் உயரிய பழக்கத்தை ஊக்கவேண்டும். இவ்விரு முறைகளும் பரவினால் மட்டுமே தகுந்த முன்னேற்ற முண்டாகும். வேளாண்மக்களின் ஊதியத்தைப் பெருக்குதல் எளியதோர் செயலன்றெனினும் நிலத்தை வளனுறச்செய்து வீண்விரைய வழக்கங்களை நாட்டினின்றும் அகற்றினால் உழவாளிகளுக்கு ஆண்டாண்டு வரும் மிச்சம் திரண்டு பெருகும் என்பது திண்ணம்.

அன்றியும், கள்ளாண்டல், வழக்காடல், முதலியவற்றிற்கு வீணாகப் பொருளிறைக்கும் பழக்கத்தை அகற்றல் வேண்டும். வெறும் பிரசாரத்தால் இது நடந்தேறுவது அரிதாக விருக்கலாம். எவ்வாற்றானும் ஒரு கட்டுப்பாடு இன்றியமையாததே யாகும். குடிகளின் மனப்பூர்வமான ஆதரவைப் பெற்று நிற்கும் வல்லரசு இத்தகைய சீர்திருத்தங்களை எளிதில் நிறைவேற்றும் ஆற்றலுடையதாகும். இன்றேல், முசலோனியைப் போலவோ, ஹிட்லரைப் போலவோ ஒரு எதேச்சாதிகாரி எழுதல்வேண்டும். பெரும்பாலும் எதேச்சாதிகாரிகள் கொணரும் சீர்திருத்தங்கள் எல்லை கடந்தனவாகவே இருந்து வருகின்றன. அநியாயமான கொடுக்கல் வாங்கல்களை அகற்றுவதற்காக முசலோனி சில பொலிக்கடன் கொடுப்பாரை நாடுகடத்திச் சேய்மைக்கணுள்ளதோர் தீவினிற்கொண்டு சேர்த்தார். நம்முடைய கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் இவ் விஷயத்தில் கருத்தைச் செலுத்துவதோடு குழந்தைகளுக்கும் பள்ளிக் கல்வியிலேயே செட்டுநெறி பயிற்றுவித்தால், சட்டதிட்டங்களின்றியே வீண்செலவு முறைகளை வேரோடு களைந்துவிடலாகும்.

நாட்டு மக்களின் ஒற்றுமையும் ஊக்கமும் இக்காரியத்திற்கு இன்றியமையாதனவாகும். சூடியநாகபுரி (சோட்டா நாகப் பூர்) முதலிய பல இடங்களிலும் இம் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள கிருஸ்துமதத் தொண்டர்களின் நற்பணி யாவரும் மெச்சத் தகுந்த வண்ணம் வெற்றிபெற்றுள்ளது.

இரண்டாம் பாகம்

கடன் சுமையின் தற்கால நிலை

இது காறும் கூறிய நிலை 1929-ல் தொடங்கிய பொருளாதார நெருக்கடிக்கு முன்னர் இருந்ததே யாகும். கடிதில் தோன்றிய இவ்விடை யிடிவிற்குப் பின்னர் கடன் சுமை என்று மில்லாததோர் இன்னல் இழைக்க, கடனாளிகள் நிலையும் இரங்கத்தக்கதாய் முடிந்தது. கைத்தொழில் மக்களினும் வேளாண்மார்தர்க்கே சொல்லரிய இடுக்கண் வந்துற்றது. சரக்குகட்குத் தேவையும் விலையும் குறைந்ததோடு உழவரின் செல்வ நிலைக்கும் ஊனம் உண்டாயிற்று. இதுவே இனிவரும் பகுதிகளில் ஆராயப்படும் பொருளாகும்.

பொருளாதார நெருக்கடி நிகழுங்காலம் உழுதுண்டு வாழும் மக்கட்கு மட்டில்லாத தீங்கிழைக்கும் ஒரு கெட்ட காலமாகும். ஏழைமக்களின் சொத்தைச் செல்வர் எளிதில் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கேற்ற காலம் இதுவேயாகும். காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள் என்னும் முதுமொழிக் கிணங்க உழவுத் தொழில் புரிந்துண்ணும் மக்களின் பொருளாதார நிலை இடிந்து கிடக்கும்பொழுது அவர்தம் சொத்தைச் சிறுவிடைக்குப் பெறுதல் செல்வர்க்கு இயலுமன்றோ? பிற்காலத்தில் வேளாண் மக்கள் தாம் விற்ற சொத்துக்களை வாங்க விரும்பினால், பல மடங்கு அதிக விலை கொடுக்க நேரிடுகிறது. இத்தகைய கொடிய பொருளாதார நெருக்கடி இந்தியாவில் இதற்கு முன் இருமுறை எழுந்திருக்கின்றது.

முதலாவது நெருக்கடி 1825 முதல் 1850 வரையும், இரண்டாவது நெருக்கடி 1865 முதல் 1870 வரையும் நிகழ்ந்தன. ஆனால் இன்றைய நிலையை உணரும்போது அவை இரண்டும் எத்தனையோ சிறியவை யென்று சொல்லவேண்டும். 1825-ல் தொடங்கிய இடுக்கண் காலத்தில் இந்தியாவின் பொருளாதார நிலை பிறநாட்டு வாரணிபத்தோடு இற்றைய முறையிற் பிணைக்கப்படவில்லை. இரண்டாம் நெருக்கடி சிறப்பாகப் பருத்திப் பயிர் செய்யப்பட்ட இடங்களுக்கே இன்னல் விளைத்தது. 1929-க்குப் பின்னர் திடீரெனத் தோன்றிய விலை இடிவுக்கு ஒப்பிடத்தக்க வகையில் எக் காலத்திலும் உற்பத்திப் பொருள்களின் விலை குறைந்ததில்லை. ஓராண்டைக்கால வட்டத்துக்குள், நெல், கோதுமை, பருத்தி, கொப்பரை முதலிய விளைபொருள்களின் விலை ஐம்பது சதம் (நேர்பாதி) இறங்கி விட்டது. பத்தாண்டு கட்டு முன்னர் வழங்கிய விலையின் மூன்றிலொருபங்கே இன்று நெல்லின் விலையாகும். விலை இறக்கத்தால் எவ்வாறு வருமானமும் இறங்கிக் கொண்டே வருகின்ற தென்பதை ஒருவாறு விளக்கும்பொருட்டு இந்தியாவின் தலையான விளைபொருள்களுக்கு 1928-லும் 1933-லும் கிடைத்திருக்கும் மொத்த விலை கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அயல் நாடுகளோடு நாம் செய்துவரும் வாரணிபத்திற்கும் இற்றை விலை இறக்கத்தினால் இடிவு நேர்ந்திருக்கின்றது. 1928-ல் 328 கோடி ரூபாய் பெறுமான சரக்குகள் இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. ஆனால் 1933-ல் அத் தொகை 147 கோடி யளவிற்குன்றிவிட்டது. இதனால் குடிகளுக்கு மட்டுமேயன்றி அரசாங்கத்துக்கும் வருவாய் குறைந்திருக்கின்றது. சுங்கம், ஆப்காரி எனும் இவ்விலாகாக்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்திற்கு மிகுந்த இடிவு ஏற்பட்டது.

மாகாணத்தின் பெயர்.	1929-ல் வருமானம் இலட்சம் ரூ.	1933-ல் வருமானம் இலட்சம் ரூ.	விலைக்குறைவு (சதம்.)
சென்னை	18,078	9,933	45.0
பம்பாய்	12,052	8,386	30.4
வங்காளம்	23,259	9,054	61.1
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	14,052	9,101	35.2
பஞ்சாப்	7,678	4,853	36.8
பர்மா	6,338	2,945	53.5
பீகார், ஒரிஸா	13,517	5,655	58.2
மத்திய மாகாணம்	6,877	2,540	48.5
மொத்தம்	1,018,51	53,467	47.5

ஆயினும் இவ்விலை யிடிவினால் நிரம்ப வருந்துபவர் உழு துண்ணும் மக்களே யாவர். அவர் விற்கும் பொருள்களின் விலை 50 சதம் குறைந்தும், அவர் வாங்கும் பண்டங்கள் பலவற்றின் விலை போதிய அளவு குறையவில்லை துணிகளுக்கு 25 சதம் விலை இறங்கி யிருக்கின்றதென்றால், சர்க்

கரைக்கு மிகச் சிறிதளவே இறங்கியிருக்கின்றது. உப்பின் விலை குறையவே இல்லை. இன்னும் வேளாண்மக்கள் செலுத்தவேண்டிய வரி, வட்டி முதலிய இனங்கள் பழைய படியே இருந்து வருகின்றன. உழவாளியின் நிலை இதுவே. ஆயினும் வேளாண்மக்கள் அனைவரையும் இவ் வகையில் வைத்து எண்ணலாகாது. தமக்குரிய பெரு நிலங்களைத் திட்டக் குத்தகைக்கு அடைத்திருக்கும் நிலச்சுவான்களுக்குப் பெருந் துன்பம் நேர்ந்து விடவில்லை. குறைந்த குத்தகைக்கு விட்டிருப்பினும், அன்றாடம் காலந் தள்ளுதல் அரிதன்று. ஆனால் ஐந்து ஏக்கரும் பத்து ஏக்கரும் பயிர் செய்வார் நிலை இத்தகையதன்று. இவருக்கு முன்பே மிச்சம் மிகச் சொற்பமாகையால், இப்பொழுது நஷ்டம் மிகுதியாகும். அதிலும் நெல் முதலிய பயிர்களே அவர் சாகுபடி செய்வதனால் சர்க்கார் வரிக்காகவும் சவுக்கார் வட்டிக்காகவும் விளைவின் பெரும் பங்கையும் விற்காமல் வேறு வழியில்லாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. மீதிவருவதை வேண்டாமானால் அவர்கள் உணவுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். பருத்தி, இரப்பர், மிளகு, தேங்காய் முதலிய விளைபொருள்கள் மட்டுமேயுள்ள மக்கட்கு இந்த வசதியும் கூட இல்லாமற்போய்விடுகின்றது. அவர்களுக்கு அன்றாடம் காலந்தள்ளுவதுங்கூட அரிதாக இருக்கின்றது. இத்தகைய காரணங்களால் கடன் பளு என்று மில்லாதவாறாகப் பெருகியிருக்கின்றது. 1930-க்குப் பின்னர் மிக அரிதாகவே உழவர்கள் கடன் வாங்கி இருக்கின்றனர். ஆனால் பழைய கடன்களெல்லாம் அடைபடாமல் நிலுவையாகவே நின்று வருகின்றன. ஐக்கிய மாகாணத்தில் கடன் பளுவைப் பற்றி 1933-ல் விசாரணை நடத்திய கமிட்டியார் கணக்கின்படி, 1930-க்குப் பிறகு பழைய கடன்களில் 7 சதமே செலுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றை மாகாணங்களின் நிலைமையும் ஏறக்குறைய இவ்வா

றாகவே இருக்கவேண்டும். சென்ற நான்கு ஆண்டுகளில் ஆண்டாண்டுதோறுமுள்ள வட்டி முடக்கமாய் இருப்பதோடு, வட்டி இனத்தில் இருபது சதம் கூட கடனாளிகள் அடைந்திருப்பதாகத் தோன்ற வில்லை. இந்தக் கணக்கின்படிப் பார்ப்பதானால், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் 1928-ல் 900 கோடி ரூபாயாக இருந்த உழவர் கடன் இது பொழுது 1800 கோடியாகப் பெருகிவிட்டதென்று தெரிகின்றது. இந்தக் கணக்குகளாலெல்லாம் கடன் பளுவின் உண்மை உருவத்தை நமக்கு உணர முடிவதில்லை. விளை பொருள்களினுடைய விலை 50 சதம் குறைந்ததும் கடன் பளு இரட்டித்து விட்டதன்றோ. 1929-ல் 100 ரூபாய் கடன் வாங்கிய ஒருவன் இப்பொழுது வட்டி உட்பட 148 ரூபாய் கொடுத்துத் தீர்க்க வேண்டியவனாக இருக்கின்றான். ஆனால் அன்று 100 ரூபாய் விலை கொண்டிருந்த பொருள்களுக்கு இப்பொழுது 50 ரூபாயே விலை இருப்பதால், 148 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டுமானால் 222 ரூபாய் பெறுமானப் பொருள்கள் விற்கவேண்டி வருகிறது. இவ்வாறு ஆராய்ந்தால் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் 1928-ல் 900 கோடி ரூபாயாயிருந்த கடன் பளு இன்று 2000 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாக மிகுந்திருக்குமென்று காணப்படும். இப்புள்ளிகளைத் தலையெண்ணிக் கணக்குப் போடும்போது கடனின் மெய்யான உருவம் புலனாகும்.

பொலிக்கடன் கொடுப்போருடைய நிலைமையும் மிகமேலென்று சொல்வதற்கில்லை. கணக்குப்படி அவர்களுக்கு பெரு இலாபமென்று தோன்றினாலும், தற்காலமாக மிகுந்த வசதிக்குறையே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. பல இடங்களிலும் பொலிக்கடன் கொடுத்தோர்களுக்கு வட்டி வசூலிப்பது அரிதாகிவிட்டது என்பது மட்டுமன்றி, நிலுவை பிரிக்கும் முயற்சியில் பல நெருக்கடியும் மானக்கேடுமான நிகழ்ச்சிகள் சிற்சில வேளைகளில் எழுந்து விடுகின்றன. முதல்தான்

கிடைக்குமோ என்ற அச்சமும் சில வேளைகளில் தோன்றி விடுகின்றது. மத்திய மாகாணம் முதலிய இடங்களில் கொடுத்தகடனைக் கேட்கப்போய் குத்தும் கொலையும் விளைந்திருக்கின்றன.

மேல் விரித்த இடுக்கண் கொண்ட நிலை இந்தியாவில் மட்டுமே உண்டு என்று கருதவேண்டாம். “நமதுடைமை ஆம்மா பெரிதென்று அகமகிழ”க்கூடிய நிலையில் எவ்வளவோ நெருக்கடி மிகுந்த நிலையிலிருக்கும் நாட்டினரும் உலகில் இருக்கின்றனர். பண்டங்களின் விலை குறையத் தொடங்கிய பொழுது அமெரிக்காவின் பெருநிலக் கிழவரும் ஜெர்மனியின் சிறுகுடி உழவரும் ஒருங்கே உழன்றனர். பாங்கிகளுக்கும் பிற பொருள் நிலையங்களுக்கும் இவர்கள் செலுத்தவேண்டும் தொகைகள் முடங்கின. அதனால் அமெரிக்காவில் மட்டுமே ஆயிரக்கணக்கான பாங்கிகள் உடையலாயின. ஜெர்மனியில் கடனாளிகளுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் தம்முள் வாதம் வழக்கும் வளர்ந்தன. ஹிட்லருக்கு ஜெர்மனியில் இவ்வளவு பெரிய செல்வாக்கு உண்டாவதற்குக் கடனாளிகளின் நிலை பேருதவியளித்தது. விவசாய நாடான ருமேனியாவிலும் அரசாங்கத்தை இடுக்கண் வாய்ப்படுத்தி விவசாயிகள் தங்கள் கடன் பளுவைக் குறைவு செய்ய முன்றனர். அதனால் புரட்சியும் பூசலும் பொங்கி பலமுறைச் சட்டசபை தேர்தல்களும் நடைபெறலாயின.

மேல் நாடுகளில் சிறப்பாக இருபாதுகாப்பு முறைகளே கையாளப்பட்டு வருகின்றன. இந்நாட்டார் முதலாவதாகப் பொருளாதார நிலை மேம்படுவதற்கும் இரண்டாவதாகக் கடன் பளு குறைவதற்கும் உரிய துறைகளில் முயல்கின்றனர். விளைபொருள்களின் விலை ஏறுவதற்காக பல முயற்சிகள் மேற்கொள்கின்றனர். பொது மராமத்

துக்கள் தொடங்கியும், நாணய மதிப்பைக் குறைத்தும், பண்டங்களின் விலையை உயர்த்தப் பாடுபடுகின்றனர். மராமத்து வேலைகள் ஏராளமாகத் தொடங்கியதனால் பண்டங்களுக்கு தேவை மிகுந்தது. அவற்றை வாங்குவதற்குப் பொது மக்கட்கு ஆற்றலும் பெருகியது. பல நாட்டினர் தங்கத் தளையைத் தகர்த்து அயல் நாடுகளோடுள்ள ஏற்றுமதி வாணிபத்தைப் பெருக்கி, அத்துடன் உள்நாட்டுப் பொருள்களுக்கு விலைக்குறைவு ஏற்படாமலும் கவனித்து வருகின்றனர். ஆஸ்திரேலியா, ஜப்பான், பிரிட்டன் எனும் நாடுகளில் முற்கூறிய திட்டங்கள் பெரும்பாலும் நடப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பெரும்பாலான ஐரோப்பிய அரசாங்கங்களும் பொது மராமத்துக்களை மேற்கொள்வதையும் அயல்நாட்டு வாணிபத்தை நெறிப்படுத்த சங்கவரிகள் சுமத்துவதையுமே சிறப்பான முறைகளாகக் கைக்கொண்டிருக்கின்றன. இங்ஙனமாகத் தனித்தேசிய முறைகளால் மட்டுமே ஆஸ்திரேலியா, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில் உழவர்களுக்குப் பெரு நன்மை உண்டாயிருக்கும் நிலையில், இந்நாடுகளுக்கு ஒரு அகில தேச ஆதரவு கிடைத்திருக்குமானால் எத்துணை நலன் விளைந்திருக்கும்.

உழவர்களின் கடன் சுமையைக் குறைப்பதற்கும் அயல் நாடுகளில் பெருமுயற்சி எடுத்திருக்கின்றனர். சில நாடுகளில் கடன் பளுவைக் குறைக்கும் பொருட்டு அரசாங்கமே உழவு மக்களுக்குக் கடனாகப் பணம் உதவுகின்றது. அடைமான சொத்துக்கள் அடியோடு போய்விடாதவாறும் வட்டி வளராதிருக்குமாறும் அனேக கட்டுப்பாடுகள் பிறபல நாடுகளிலும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில், அரசாங்கமே 4½ சதம் வட்டி தாங்கிய 200 கோடி டாலர் பெறுமானமுள்ள கடன் பத்திரங்கள் விடுத்து அவ்வாறு திரண்ட பொருளை 5 சத விசிதத்திற்கு உழவர்

களுக்கு வட்டிக்கு உதவிவருகின்றது. அது வன்றியும் ஏராளமான மராமத்துப் பணிகள் நடத்தி மக்களுடைய வருமானத்தைப் பெருக்கியும், நாணயங்களின் மதிப்பைக் குறைத்துப் பண்டங்களின் விலையை உயர்த்தியும். அரு முயற்சிகள் செய்து வருகின்றது. அவற்றின் காரணமாகக் கடனின் பளு மிகக் குறைந்திருக்கின்றது. இத்தாலியில் ஏற்படுத்தியிருப்பது மற்றொரு ஏற்பாடாகும். அங்கு உழவர் கடனெல்லாம் 25 ஆண்டுகளில் அடைத்துத் தீர்க்கப்படவேண்டும் அடைமானக் கடன்களாகவே இன்று கணக்கிடப்படுகின்றது. முதல்தொகையில் $7\frac{1}{2}$ சதமாக ஆண்டுதோறும் அடைத்து வந்தால் 25 ஆண்டு கழியும் போது விவசாயியின் கடன் தீர்ந்துவிடுகின்றது. இந்தத் திட்டம் முட்டின்றி நிறைவேறுவதற்காக ஒரு பெரும் பாங்கியையும் அரசாங்கம் நிறுவியிருக்கின்றது. ஜெர்மனியில் எனிலோ 1931-க்கு முன்னர் கொண்டிள்ள கடன்களைக் கொடுத்தடைக்க அரசாங்கத்தின் உதவியை விவசாயி சட்டப்படி நாடலாம். அடைமானமாகிவிட்ட சொத்துக்கள் கோர்ட்டிமூலம் விற்பனை செய்யாதிருப்பதற்காக வேண்டும் சட்டங்கள் ஜெர்மனியிலும் ஆஸ்திரியாவிலும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இதுபோன்ற சட்டங்கள் ஆஸ்திரேலியாவிலும் ஆட்சிமுறையிற் கொண்டுவரப்பட்டு விட்டன. ஹாலந்து, டென்மார்க் எனும் இந்நாடுகளிலே உழவருக்கும் கடன் கொடுத்தோருக்கும் உள்ள இடர்ப்பாடுகளைச் சமாதானமாக முடிப்பதற்குத் தனி நீதிமன்றங்களும் கமிட்டிகளும் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. பற்பல நாடுகளில் நிலவரி ரெகிழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றது.

கடன் சுமையைக் குறைக்க இந்தியாவிற்கு கையாளப்படும் முயற்சிகள்.

கடன் தொல்லையைத் துடைக்கப் பெரிதாக எதுவும் இந்தியாவில் செய்யப்படவில்லை யென்று பொதுவான ஒரு நம்பிக்கை இருந்து வருகின்றது. ஆனால் இது உண்மையன்று. வாணிபப் பாதுகாப்புக்காக இந்திய அரசாங்கம் பலவும் செய்திருப்பதன்றி, பிரிட்டிஷ் இந்திய மாகாணங்களிலும் சுதேச சமஸ்தானங்களிலும் கடனாளிகளைக் கைதூக்குவதற்காக பற்பல திட்டங்கள் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. ஐக்கிய மாகாணத்தில் கோர்ட்டிலிருந்து கடனாளிகளுடைய சொத்துக்களை யெல்லாம் ஏலத்திற் போட்டுவிடாதபடி சில பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கடனாளியின் சொத்துக்களை ஏலத்திற் போட வேண்டுமென்றற் கூட அச் சொத்துக்களிலிருந்து ஆண்டொன்றுக்கு வரும் ஆதாயத்தின் 20 பங்காகிலும் ஏல விலையாகக் கிடைக்கவேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு இருக்கின்றது. விலை இடிவிற்கு முன்பாக வாங்கியிருக்கும் கடன்களுடைய வட்டி விகிதத்தைக் குறைப்பதற்கும் மேல் செலுத்தவேண்டும் வட்டி விகிதத்தை நெறிப்படுத்தவும் வேண்டும் சட்டங்கள் நிறுவப்பட்டுவிட்டன. 1932 முதல் அம்மாகாணத்துச் சட்டசபையின் பிரச்சினைகளில் தலைமையிடம் பெற்று நின்றது இவ்விஷயமேயாகும். கடனாளிகளாகிய உழவாளிகளுக்கும் முதலாளிகளாகிய பொலிக்கடன் காரர்களுக்கும் தம்முள் பெரிய பிணக்கமும் அங்கு தோன்றியிருக்கின்றது. பஞ்சாபி

லும் ஏறக்குறைய இவ்விதமாகவே இருக்கின்றது. பஞ்சாபில் பொலிக்கடன்காரர்கள் பெரும்பாலும் இந்துக்களும் உழவுமக்கள் இஸ்லாமியரும் ஆதலால், இக்கூட்டத்தார்தம்முள்ள பிணக்கம் சமயசம்பந்தமான வெறுப்புக்குக் காரணமாக ஆகிவிட்டது. அதனால் அரசியல் அமைதிக்கு ஊறு உண்டாயிற்று. அன்றியும் வங்காளத்திலும் பஞ்சாபிலும் முதலாளிகளுடைய கொடுக்கல் வாங்கல் முறைகளை நெறிப்படுத்தவும், அவர்தம் அட்டீழியங்களை ஒடுக்கவும் சட்டங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

இதுகாறும் ஆட்சி முறையில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள கடன் துடைப்புத் திட்டங்களில் சாலவும் சிறந்தன மத்திய மாகாணத்திலும் பவநகர் சமஸ்தானத்திலும் கையாளப்பட்டவையாகும். அவ்விடங்களில் கடனாளிகளையும் முதலாளிகளையும் ஒன்று கலந்து கொடுக்கல் வாங்கலை முடிக்க முயல்கின்றனர். இம்முறை அண்மைக் காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் பெரும்பயன் நல்கி யிருப்பவற்றுள் ஒன்றாகும். இந்தியாவிலுமே முற்காலத்தில் இது மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. 1897 முதல் 1900 வரை நிலவிய பெரும் பஞ்ச காலத்தில் மத்திய மாகாணத்தில் நாட்டாண்மைக் கழகங்கள் தலையிட்டுக் கடன் தீர்த்திருக்கின்றன. பஞ்சாப், ஒரிஸா என்னும் இம்மாகாணங்களில் அரசாங்கமே நடுநின்று அநேகர் கடன்களை முடிவு செய்திருக்கின்றது.

மத்திய மாகாணத்து நடுவாண்மைக் கழகத்தை அரசாங்கமே அமைக்கின்றது. உழவாளிகளுடையவும் பொலிக்கடன் கொடுத்தோருடையவும் பிரதிநிதிகள் அடங்கின இக்கழகம் கடனாளிகளுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் தம்முள்ள வழக்கைக் கேட்டுத் தீர்மானிக்கின்றது. இருபாலார் தமக்கு முள்ள உடன்படிக்கைகளை துட்பமாக ஆராய்ந்து கடன்

கொண்டதன் காரணம், இருதரப்பினருடைய பொருளாதார நிலை, விளைபொருள்களின் விலை என்னும் இவைகளைப் பொறுத்துக் கொடுத்து முடிக்கவேண்டிய தொகை இவ்வளவென்று கழகத்தார் தீர்மானிக்கின்றனர். இன்னமுறையில் கொடுத்தடைத்தாற் போதும் என்றுங்கூட வரையறுக்க அந்த மத்தியஸ்தர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு. மத்தியஸ்தர்களுடைய முடிபை பலவந்தமாக ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வது எல்லா வேலைகளிலும் விரும்பத்தக்கதன்று. ஒரு தாலுகாவிலுள்ள சவுக்கார்களும் விவசாயிகளும் ஒன்று சேர்ந்து விண்ணப்பித்தால் மட்டுமே ஒரு நடுவாண்மைக் கழகத்தை நிறுவுவார்கள். பெரும்பாலான தாலுகாக்களிலிருந்தும் விண்ணப்பங்கள் வந்துள்ளன என்பது செளக்கார்களும் இதற்கு ஆதரவு அளிக்கின்றவர்களென்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. ஆனால் ஏதேனும் ஒரு கடனாளியினுடைய வழக்கைக் கழகம் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால், அவனுக்கு இருக்கும் மொத்தக் கடன் தொகையில் 40 சதம் கொடுத்திருப்பவர்களுடைய சம்மதம் வேண்டும். கழகத்தின் முடிபைக் கட்சிகள் கட்டாயமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது இல்லை. ஒரு முடிவான தீர்மானம் உண்டாவதற்கு முட்டுக்கட்டையாக நிற்பவருடைய பெயர் விவரம் கண்டு கழகம் ஒரு அத்தாட்சிச் சீட்டு அளிக்கின்றது. தடையாயிருந்தவன் கடன் கொடுத்தவனாக இருந்தால் அவனுக்குக் கோர்ட்டிச் செலவு கிடையாது போவதுமன்றி, அத்தாட்சிச் சீட்டு அளிக்கப்பட்ட நாள் முதல் ஆறு சதம் வட்டிக்கே உரியனாகின்றான். (இச்சட்டம் சொத்து அடைமானம் வாங்கியுள்ளவர்களைப் பாதிக்காது.)

இத்திட்டத்தினுடைய வெற்றி கடன் அடைத்துத் தீர்க்கவேண்டும் முறையைப் பொறுத்திருக்கும். ரொக்கப்

பணம் கொடுப்பதாயிருந்தால் முதலாளி தக்கபடியான தொகை இழைத்துக் கொடாதிரான். ஆனால் ஒரு நீண்ட கால வட்டத்துள் பல தடவைகளாகப் பணம் செலுத்தி முடித்தால் போதுமென்று வருவது கடன் கொடுத்தவனுக்குத் திருப்தி தருவதாயிராது. அதனால் அரசாங்கமோ அன்றி ஒரு நிலஅடைமான பாங்கியோ தவணைகள் அடைத்துத் தீர்த்துக் கொள்வதாக ஏற்றுக்கொண்டால் மட்டுமே ஒரு ஒப்பத்தகுந்த முடிவு உண்டாதல் கூடும். ஆனால் மத்திய மாகாணத்தில் இதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் எதுவும் செய்யப்படவில்லை. கடனாளிகளிடமிருந்து வரவேண்டும் தவணைகளை வசூலிக்க நிலவரி வசூலிக்கும் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் அரசாங்க வரியே பாக்கியாகக் கிடக்கும் இக்காலத்தில் மேற்கூறிய வசூலிப்பு எளிதானதாக இரா தன்றோ.

அரசாங்கமே நேராக உழவர் கடனைத் தீர்ப்பது சாலச் சிறந்ததாகும். 1906 முதல் 1912 வரையில் ஓரிஸாவில் இந்தச் சோதனை நடத்தப்பட்டது. கடன் தீர்ப்பதற்காக 1½ லட்சம் ரூபாய் அரசாங்கத்திலிருந்தே செலவு செய்யப்பட்டது. கடனாளிகளிடமிருந்து இப்பொருளை வசூலிப்பதில் நேர்ந்த இடர்ப்பாட்டை அரசாங்கம் உணர்ந்ததாலேயே, மேல் இம்முறை தொடராத நமுவ விடப்பட்டது.

புலநகர் சமஸ்தானத்தில் இப்பொழுது கையாளப்பட்டிருப்பது இந்தத் திட்டமேயாகும். அங்கும் மத்தியஸ்தக்கமிட்டிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. கடனாளியினுடைய சொத்தின் பூமிவிலைக்கு மூன்று பங்குக்கு மிகுதியான கடனைக் கமிட்டி தள்ளி விடுகின்றது. கடன் கொடுத்தவனுக்குச் செல்லவேண்டும் தொகையை இவ்வளவென்று கமிட்டி பின்னர் முடிவு செய்கின்றது. அதன்மேல் அத்தொகையை அரசாங்கமே கொடுத்துத் தீர்க்கின்றது. கடனாளியினுடைய

சொத்துக்களிலிருந்து வரும் வருமானத்தின் ஒரு பங்கு அரசாங்கத்துக்கு உரியதாகின்றது. அந்தப் பங்கிலிருந்து நிலவரி, இடுசெலவு முதலியன செலுத்திவிட்டு எஞ்சியது கடன் கணக்கில் வரவு வைக்கப்படுகின்றது. செழித்த மாகூல் கிடைக்கும்பொழுது இக்கடன் முழுதுமோ அன்றி அதில் ஒரு பங்கோ விவசாயிக்குக் கொடுத்தடைக்கவும் செய்யலாம். பல சந்தர்ப்பங்களிலும் கடன் தொகையைக் கமிட்டியார் மிகக் குறைவு செய்திருக்கின்றனர். பவநகர் சமஸ்தானத்தில் 86 லக்ஷம் ரூபாயாக இருந்த மொத்தக் கடனைக் கமிட்டியாரின் நன்முயற்சியால் 20½ லட்சமாகக் குறைத்து, அவ்வளவையே அரசாங்கம் கொடுத்தடைத்தது. சவுக்கார்களுக்கும் இம்முறையில் திருப்தியே யாகும். தாமே முயன்றால் கிடைக்கும் தொகையைவிட மிகக் கூடின தொகை ரொக்கப் பணமாகவே அவர்களுக்குக் கிடைத்து விட்டது. பவநகர் அரசாங்கத்தில் நிலவரியினத்திலும் சுங்க வரியினத்திலும் வருமானம் பெருகியிருப்பது இத்திட்டத்தின் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகும். பவநகர் அரசருடைய வும், முதலமைச்சர் ஸர். பிரபாசங்கர் பட்டாணியுடைய வும் போற்றற்குரிய முயற்சியின் நற் பயனாகும் இது என்பதை நாம் உணரக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

விவசாயிகளுக்காக செலவாக்கி யிருக்கும் தொகையை பவநகர் அரசாங்கத்துக்குத் திருப்பிப் பெற இயலுமோ என்பது இனிமேல் தான் கண்டறிய வேண்டியிருக்கின்றது. ஆனால் உழுதூண்மக்களும் அரசாங்கமும் ஒன்று பட்டு ஊதியம் பகிர்ந்தெடுக்கும் முறை இத்திட்டதுள் இருப்பதால் அரசாங்கத்துக்குப் பெருத்த நஷ்டமெதுவும் வந்துவிடுமென்று தோன்றவில்லை. 5 லட்சம் மக்கள் மட்டும் வாழும் ஒரு சிறு நாட்டில் இவை எல்லாம் எளிதாக நடைபெறும் என்று வரினும், இந்தியா முழுமையிலும் இந்தத்

திட்டம் ஆட்சி முறையில் கொண்டுவர இயலுமோ என்பது ஐயுறற் பாலதே. பவ நகரைப் போல ஒரு முற்றமுழுத் திட்டம் இல்லாத போதிலும் ஏறக்குறைய அதை யொத்த, ஓரளவில் நன்மை பயக்கும் ஒரு திட்டத்தைக் கொச்சி அரசாங்கமும் கைக்கொண்டுள்ளது. அங்கும் அரசாங்கத்தி லிருந்தே நேராக உழவர் கடனைக் கொடுத்தடைக்க உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. திருவாங்கூரிலும் அண்மை யிலேயே இத்தகைய ஒரு திட்டத்தை ஆட்சியிற் கொணரப் படுமென்று விரும்புவோமாக.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கடன் துடைப்புக்காக திரு. யமுன தாஸ் மேத்தா, திரு. நளின ரஞ்சன சர்க்கார், முத லியோர் ஒரு பெரிய திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற னர். திரு. யமுன தாஸரின் கருத்துப்படி உழவு மக்கள் சவுக்கார்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் கடனை அரசாங் கத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டிய தாகக் கணக்காக்கவேண்டும். இதற்குரிய வட்டியும் மிகவும் சொற்பமாகவே சமத்தப் படல் வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் தொகைக்குத் தக்கபடியான சான்றுகள் பதிவு செய்யும் சவுக்காருக்கு அதே தொகை பெறுமான அரசாங்க வாக்குறுதிப் பத்திரங்கள் கொடுக்கப்படவேண் டும். இந்த வாக்குறுதிச் சீட்டுகளுக்கு 5 சத வட்டியும் 60 ஆண்டு காலாவதியும் வரையறுக்கப் படவேண்டும். விவசாயிகளிடமிருந்து வரவேண்டும் தொகையை நிலவரி வசூலிப்பதோடு சிறிது சிறிதாய்ப் பிரித்தெடுப்பதானால் தனிச் செலவுகள் இல்லாமலும் முடிக்கலாம். பணம் அடைபடுவது வரை உழவர்களுக்குத் தங்கள் சொத்துக் களை உரிமை மாற்ற எவ்வித அதிகாரமும் இருத்தலாகாது. திரு. நளின ரஞ்சனரின் திட்டம் இதிலும் ஒருபடி மிஞ் சியதாகும். கடன் கொடுத்து முடிக்க இயலாதவராகவும்,

ஆனால் கடன் சுமை துடைக்கப்பட்டுவிட்டால் காலந் தள் ளுவதற்குப் போதுமான சொத்துக்கள் உடையவருமான உழவு மக்களின் கடனை அரசாங்கம் ஏற்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அன்னாரின் கருத்தாகும். ஏனெனில் இத்தகையோருக்குத் துணை புரியாவிட்டால் அவர்கள் தங்கள் முழு உரிமையும் இழந்து வெறும் கூலி யாட்களாகிவிட நேரிடும். இப்பெரு முயற்சிக்குத் தேவையான பணத்தைத் திரட்டுவதற்கு வேண்டும் வழிகளை அரசாங்கத்துக்கு அவர் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். மொத்தம் தேவைப்படும் தொகையளவிற்கு ஐம்பதோ அறுபதோ ஆண்டுகளுக்குக் கொடுத்தடைத்தாற் போதுமான டிபஞ்சர் கடன் பிரித்து உழவு மக்களின் கடனை அரசாங்கமே தீர்க்க வேண்டும். நிலவரி பிரிக்கும் வேளைகளில் இத்தொகையும் சிறிது சிறிதாய் வசூலிக்கப்படலாம்.

கடன் சுமையைத் துடைப்பதற்கு இவ்வளவு மகத்தான ஒரு திட்டத்தை நாடெங்கணும் பரப்புவதற்குப் பல இடையூறுகள் இருக்கின்றன. அத்துடன், அவ்வாறு செய்வது ஒரு அநீதியாகவும் மாறிவிட இடனுண்டு என்பதும் அறியக் கிடக்கின்றது. கடன் கொடுத்தோர் அறுபது ஆண்டில் திரும்பவரும் தன்மையுள்ள நோட்டுகள் வாங்கி அமைதியடைவாரென்று தோன்றவில்லை. அன்றி அவர்கள் அதற்கு இசைந்திடினும் நிலவரி செலுத்துவோரின் சுமை அளவின்றிப் பெருகும்ன்றோ. ஒரு சில உழவரை நெருக்கித் தவணைகளைத் தவறாது செலுத்திவிடலாகும்; ஆனால் அடிக்கடி சொத்துக்கள் பங்கிடப்படுவதாலும், அரசாங்கவரியைக் கொடுத்தடைக்க மக்கள் படாத பாடுபட்டு வருவதாலும், தவணைகள் தவறாது அடைபடும் என்பதற்கு எவ்வித உறுதியும் இல்லை. இறுதியில் வீண் விரையத்துக்குப் பரிசும் செட்டு நெறிக்குத் தண்டனையுமே விளைவாக முடி

கின்றன. உலைவின்றித்தாழாது உளுற்றும் உழவன் அயலானின் அறிவின்மையால் அல்லல் வாய்ப்பட நேரிடும். ஒரு சிலரின் நன்மையைக் கருதி ஒரு பெருந் திரளான மக்கள் அனைவரையும் வருத்துவது நெறியாமோ. மிகவும் ஆற்பமான விஷயங்களுக்காகவும் சிலர் வீண்விரையம் செய்தமையால் ஏனையோரும் இடர்ப்பட வேண்டிவருவது வேளாண் சமூகத்துக்கே பேராபத்தாகும்.

நில அடைமான பாங்கி

உழவு மக்களுடைய கடன் சமையைக் குறைப்பதற்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு இயலுமென்ற ஒரு நம்பிக்கை பொதுவாக நிலவியிருக்கின்றது. இது முற்றும் உண்மையன்று. தன்னாண்டின் மிச்சங்கொண்டு அடைக்கத் தகுந்த சிறுதொகைகள் உதவுவதற்கு மட்டுமே இச்சங்கங்களுக்கு இயலுவதாகும். அதிலும் கூடுதலான தொகைகள் கொடுப்பதனால் அது சங்கங்களின் உயிருக்கே உலைவைப்பதாகும். நீண்டகாலங்கொண்டு மட்டும் செலுத்தி முடித்தால் போதுமான கடன்கள் கொடுப்பதற்குத் தனியான ஒரு அமைப்பு மேல் நாடுகளில் தோன்றியிருக்கின்றது. இந்த அமைப்பையே நில அடைமான பாங்கியென்று நாம் அழைக்கிறோம். இதுவும் அரசாங்கத்தின் உதவியாலேயே நடத்தப்படுகின்றது. இதற்குவேண்டும் மூலதனம் பங்குகள் விற்பனையும் டிபஞ்சர் கடன் பிரித்தும் திரட்டப்படுகின்றது. இத்தொகைகள் உடனேயே கொடுத்தடைக்கவேண்டும் தன்மையான அல்லாததால் இவ்வமைப்புகளுக்கு நீண்டகால அவதிக்குக் கடன்கொடுக்க இயலும். நேர்மாராக சாதாரண பாங்கிகளின் பணம் பெரும்பாலும் (கரண்டிப்பாலிட்) வேண்டும்பொழுது கொடுக்கப்படவேண்டும் தன்மையிலுள்ளதாகையால் அவை மூன்று மாதங்கட்கு மிகுதியான காலாவதிக்குக் கடன் கொடுப்பதில்லை. இதனாலேயே கடன் துடைப்பு விஷயத்தில் நில அடைமான பாங்கிகள் ஒரு தனியிடம்பெற்று நிற்கின்றன. இத்தகைய நிலையங்களின் உதவியின்றி கடனாளிகளையும் முத்லாளிகளையும் ஒன்றுகூட்டிக் கடன் தீர்ப்பது அரிதாகும்.

ஆனால் எல்லாக் கடனாளிகளுக்கும் நிலஅடைமான பாங்கிகளிலிருந்து கடன் வாங்குவதற்கு இயலாது. தகுந்த ஊதியமளிக்கும் சொத்துள்ளவருக்கே இப்பாங்கிகள் கடன் வழங்குகின்றன. ஒருவனுக்குச் சிறிது தொகை கடன் கிடைக்க வேண்டுமானால் அத்தொகைக்கு இரண்டளவு மதிப்புள்ள சொத்துக்கள் அடைமானமாகக் கொடுக்க வேண்டும். அன்றியும் கடனாளியின் செலவுகள் போக மிஞ்சும் தொகை தவணைதோறும் பாங்கிக்குச் செலுத்தவேண்டும் தொகையளவாவது இருக்கவேண்டும். சாதாரணமாக இருபதோ முப்பதோ ஆண்டு காலவட்டத்திற்கு இப்பாங்கிகள் கடன் கொடுக்கின்றன. பிரான்ஸ், ஜெர்மனி முதலிய ஐரோப்பிய நாடுகளில் 50 ஆண்டு காலவட்டத்துக்குள் செலுத்தி முடித்தால் போதுமான கடன்களும் வழங்கப் பெறுகின்றன. பாங்கிலிருந்து பெறப்படும் பணத்திற்கு வட்டி செலுத்தும் வேளைகளில் முதலின் ஒரு சுருங்கிய பாகமும் சேர்த்துக்கொடுத்துத் தீர்த்துவிட வேண்டுமென்பதே சட்டமாகும். பெரும்பாலும் வட்டி மிகச் சொற்பமாகையால் ஆண்டுதோறும் பன்னிரண்டு சதம் கொடுத்தற்கூட இருபத்தைந்தோ முப்பதோ ஆண்டுகளில் கடன் அடைபட்டுவிடும். இவ்வாறு தவணைகளைத் தவறாது கொடுக்கும் ஆற்றலுள்ளவர்க்கே நில அடைமான பாங்கிகளிலிருந்து கடன்பெறுவது பயனுடையதாயிருக்கும்.

சென்னை மாகாணத்தின் பெரும்பாலான ஜில்லாக்களிலும் இத்தகைய பாங்கிகள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றை மாகாணங்களில் அவை அமைப்பதற்குள்ள ஆரம்ப முயற்சிகளே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சுதேச சமஸ்தானங்களில் திருவாங்கூரிலும் பரோடாவிலும் நில அடைமான பாங்கிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

அரசாங்கத்திலிருந்து நேராக விவசாயியின் கடனை அடைத்துத் தீர்ப்பதைவிட அதிகப்பயன் நில அடைமான பாங்கிகளே கடனை ஏற்றெடுப்பதால் விளைகின்றது. இதன் காரணங்கள் வெளிப்படையாகும். பவநகரை யொத்த பணமிகுதி கொண்ட ஒரு அரசாங்கத்துக்குக் குடிமக்களுடைய கடன் அனைத்தையும் தீர்ப்பதற்குக் கூடுமே யாகிலும், ஒரு பாங்கி செய்யவேண்டும் பணிகளை அரசாங்கம் ஏற்றெடுப்பது அறிவுடையாமோ என்று ஐயுறவேண்டியிருக்கின்றது. அது மட்டுமன்று, தற்போதைய கடன்களைக் கொடுத்தடைத்தால் மட்டும் கடன் நோய் அவிந்து விடாதன்றோ. மேலும் கடன் சமை வளராதிருக்க வேண்டும் வழிகளைக்கூட வகுப்பதும் அவசியமாகும். இவ்வாறு செய்வது நிலஅடைமான பாங்கிகளுக்கு இயலுவதாகும்.

ஆகையால் கடனாளிகளையும் முதலாளிகளையும் ஒன்று கூட்டிக் கடனைத் தீர்ப்பதோடு மட்டுமன்றி, அக்கடனைக் கொடுத்தடைக்கும் பணியை நிலஅடைமான பாங்கிகளிடமே ஒப்புவிக்கவேண்டும். அப்பாங்கிகளுக்கு அதற்கு வேண்டும் பொருள் கையில் இல்லாவிடில், அதைத் திரட்டுவதற்காகக் கடன் பத்திரங்கள் விற்பதற்கு அனுமதியளிக்கப்படல்வேண்டும். இவ்வாறுள்ள கடன் பத்திரங்கள் அரசாங்க அங்கீகாரம் பெறுமேல் முதலாளிகளே அவற்றைத் தடையின்றி வாங்கிக்கொள்வர். இது அனைவருக்கும் நன்மை யளிப்ப தொன்றென்பது கூறாமலே அமையும். ஐரோப்பாவிலுள்ள நிலஅடைமான பாங்கிகளின் கடன் பத்திரங்கள் அரசாங்கத்தின் கடன்பத்திரங்கள் போலவே வேறுபாடின்றி விற்கப்பட்டும் வாங்கப்பட்டும் வருகின்றன. இந்நிலையை இங்கும் கொணர்வது அரிதாயிராது.

பெரும்பாலான நிலஅடைமான பாங்கிகளுக்குப் பெருங் கடன்களைத் துடைக்கும் ஆற்றல் இல்லாதிருக்கின்

றது. எவ்வளவு சொத்துக்கள் அடைமானங் கொடுத்தாலும் 5000 ரூபாய்க்கு அதிகமான தொகை சென்னை மாகாணத்து நில அடைமான பாங்கிகளிலிருந்து ஒருவனுக்குப் பெற முடியாது. இவ்வாறான கூட்டுப்பாடுகள் பிறவிடங்களிலும் இருந்துவருகின்றன. அதனால் கூட்டுமுதல் கம்பெனியாக (Joint Stock) நடத்தப்படும் ஒரு நில அடைமான பாங்கி இன்றியமையாததாகும். இத்தகைய பாங்கிகளுக்குப் பெருந் திரளான மூலதனம் இருப்பதால், அவை பெருநிலச்சுவான் களுக்கு ஏராளமான தொகை கடன்கொடுக்கும் பெற்றி யுடையனவாகும். பர்மாவில் நிறுவப்பட்டுள்ள டாஸன்ஸ் பாங்கி இத்தகைய பணியை இப்பொழுது செய்து வருக்த கின்றது. இது ஒரு கூட்டுமுதற் கம்பெனியாகும். இதையொ் பாங்கிகள் இந்தியாவில் ஏராளமாகக் காணப்பட வேண்டும் காலம் கிட்டிவிட்டது. 1928ல் இங்கிலாந்தில் நிறுவப்பட்ட (இங்கிலீஷ் மார்ட்கேஜ் கிரெடிட் கார்ப்பொரேஷன்), ஜப் பாணில் காணப்பட்ட “ஹைபாத்தெக் பாங்கி”, பிரான்ஸில் அமைக்கப் பெற்ற “கிரெதி பாங் சியேர்” முதலிய மாபெ ரும் அமைப்புக்களையேநாம் முன்காட்டிகளாகக் கொள்ள வேண்டும். இங்கிலாந்தில் கூட்டுமுதற் கம்பெனிகளெல்லாம் மார்ட்கேஜ் கார்ப்பொரேஷனில் பங்கு தாங்கியவைகளா கும்; அன்றியும் அந்தப் பாங்கிக்கு அறுபதாண்டைய காலா வதிக்கு எவ்வித வட்டியுமின்றி அரசாங்கம் 7,50,000 பவுன் கடனாகக் கொடுத்திருக்கின்றது. மற்றை நாடுகளி லுள்ள இத்தகைய பாங்கிகளுக்கும் அவ்வவ் வரசாங்கங்கள் இவ்வாறே பொருளுதவி அளித்திருக்கின்றன. இவ் வமைப் புகளால் கடனாளிகளாகிய உழவுமக்களுக்கு வேண்டுகளவு உதவிபுரிவது எளிதில் இயலுவதாகும்.

பிற பரிகார முறைகள்

முதலாளிகளுடைய சிறப்பான தயவு இல்லாமல் கடனாளிகளுடைய சமையைத் தக்க அளவுக்குக் குறைக்க முடியாது. வட்டியின் சரியான ஒரு பங்கைத் தட்டிக் கழிக்க பெரும்பாலோரும் ஒத்துக்கொள்வர். ஒப்பந்தம் ஒருவாறாக முற்றுப் பெறுவதானால், பின்னும் பல உதவிகள் செய்யாமலிரார். கடனாளிக்கும் அவன் குடும்பத்துக்கும் அன்றாடம் செலவுக்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படும் சொத்துக்களை விட்டுக் கொடுப்பதும் பெரியதோர் நன்மையாக விருக்கும்.

முதலாளிகளிற் பல்லோர் இத்தகைய அரிய ஒத்தாசைகள் செய்தாலுங்கூட, கடனில் மூழ்கி யிருப்பவர்கள் அனைவரும் கரையேறி விடுவாரென்று சொல்வதற்கில்லை. பொலிக் கடன் கொடுப்போரெல்லாம் ஒரே தன்மையராவாரோ? இன்று கடனால் வருந்தும் பெருவாரியான மக்களுடைய நிலங்களெல்லாம் அவரிடமிருந்து நழுவும் நிலையில் இருக்கின்றன. குடியிருக்க இடன்மட்டும் கடனாளிக்கு விட்டுக் கொடுப்பதானாகூட, வாழ்நாளைத் தள்ள ஒரு வழி காணாது அவன் இடர்ப்படவே வேண்டியவனாகின்றான். கூலியாட்களின் தொகை இப்பொழுதே பெருகியிருக்கும் நிலைக்கு இவர்களும் கூலிவேலை செய்ய முற்படுவது விரும்பத் தக்க தன்று. அன்றியுமே, இந்தியாவில் கிராமங்கள் தோறும்—சிறப்பாக நெற்பயிர் சாகுபடி செய்யப்படும் பக்கங்களில்—வேளாண்மைத் தொழில் செய்து காலந் தள்ளும் மக்கள் வேண்டியமட்டிலும் இருக்கின்றனர். தஞ்சாவூர், கோதாவரி, கிருஷ்ண முதலிய பிரிட்டிஷ் ஜில்லாக்களிலும், தன் மலையாளத்திலும், திருவாங்கூர், கொச்சி என்னும் சுதேச சமஸ்தா

னங்களின் சில பாகங்களிலும் சதூரமைல் ஒன்றுக்குச் சராசரி ஆயிரம் மக்கள் வரை குடி வாழ்கின்றனர். ஒரு சதூரமைல் இடத்துக்குள் 250 பேர்க்கே விவசாயத்தால் ஒருவாறாக வாழ்க்கை நடத்தலாகும் என்பதே மேல் நாட்டுப் பொருளாதார நிபுணர் மதிப்பு. இந்தியாவிலே மருத நிலப் பாங்கரிலும், வளமிசூந்த கரைப்பிரதேசங்களிலும், ஐரோப்பாவை விடக் கூடுதல் மக்கள் வாழக்கூடும் என்றிருந்தால் கூட இப்பக்கங்களில் மேன்மேலும் மக்கள் தொகை மிகுந்து கொண்டே போனால் வறுமையும் பட்டினியும் தாங்கவொண்ணாதாகிவிடும். அதனால் கடனிற்பட்டு உழல் பவரிற்பலர் அயலிடங்களிற் சென்று குடியேறி வாழ்வதே நன்மையாகும்.

மேல் நாடுகளில் அரசாங்கம் நேராகவே மக்களைக் குடியேற்றுவிக்கத் துணைபுரிகின்றது. ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, கானடா முதலிய நாடுகளில் இதற்கு வேண்டும் திட்டங்களும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஜெர்மனியில் அமுலிலிருக்கும் முறையினைக் கீழே விரிப்போம். அரசாங்கமே முன் வந்து குடியேற்றக் கழகங்களை அமைக்கின்றது. அச்சங்கங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்வன நகர சபைகளும், வேளாண்மைச் சங்கங்களும், பிறவுமாகும். அரசாங்க அதிகாரத்தில் நடத்தப்படும் சில பாங்கிகள் இக்குடியேற்றச் சங்கங்களுக்கு குறுகிய காலவட்டத்துக்குக் கடன் உதவுகின்றன. இவ்வாறு பெற்ற பொருளாலும், கழகத்தில் இயல்பாகவே திரண்டுள்ள பொருளாலும் மக்களில்லா அயலிடங்களில் சொத்துக்கள் வாங்கி, குடியேறுபவர்களுக்கு ஒரு ஆண்டுக்கு வேண்டப்படும் செலவுப் பணத்தையும், விவசாயக் கருவிகளையும் சங்கங்கள் உதவுகின்றன. இங்ஙனமாகக் குடியேறுகிறவர்களுக்கு நிலஅடைமான பாங்கிகள் நாற்பதோ ஐம்பதோ ஆண்டைக் காலாவதிக்குக் கடன் கொடுக்கின்றன.

அப்பணத்தைக் கொண்டு குடியேறியவர்களுக்குச் சங்கத் திலும் பிறவற்றிலுமாகக் கொண்டுள்ள கடனைக் கொடுத்து அடைத்து விடலாமன்றோ. பின்னர் நில அடைமான பாங்கிக்குச் செலுத்த வேண்டிய தவணைகளை ஆண்டு தோறும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தால் போதுமானது. ஜெர்மனியில் மக்கள் நெருக்கமுள்ள பக்கங்களிலிருந்து அநேகர் அயலிடங்களுக்குச் சென்று அண்மைக் காலத்தில் குடியேறத் தொடங்கி யிருக்கின்றனர். இவர்களுடைய கடன் பளு வரையறுக்கப்பட்டதாகையாலும், இவர் குடியேறிய நாடு இதுகாறும் கலப்பை பாயாத வளம் மிகுந்த கன்னி நிலமாகையாலும் இவ்வினத்தாரின் பொருளாதார நிலை மெச்சத் தகுந்ததாகவே தோன்றுகின்றது. கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைப்பதற்கும் பொதுநலங் கருதி முட்டின்றி கொடுக்கல் வாங்கல்செய்வதற்கும் வேண்டிய வசதிகள் அவண் மலிந்திருக்கின்றன என்பதும் வெளியாகின்றது. இன்று தென்னாட்டின் பல ஜில்லாக்களிலும் இத்தகைய ஒரு திட்டத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிவது சாலவும் விரும்பத்தக்கதாகும். இந்த ஜில்லாக்களைப் போல மக்கள் நெருங்கி வாழும் பாகங்கள் இந்தியாவிலே யென்று மட்டுமல்ல, உலகத்திலேயே அரிதாகத்தான் காணப்படும். குடியேறுவதற்கு இப்பொழுது ஒரு பெரிய தடையாயிருப்பது மலேரியா என்னும் விஷச்சுரமாகும். சொத்து வாங்கப் பொருளில்லை என்பதுவும் ஒரு தடையேயாகும். இவ்விருண்டு இடர்ப்பாடுகளையும் அகற்ற அரசாங்கத்துக்கு எளிதாக இயலும். இவ்வாறு செய்வதால் அரசாங்கத்திற்கு எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்படா தென்பதோடு, நாட்டின் வருமானமும் பொருளாதார நிலையும் மேம்படவே இடனுண்டு. அண்மையிலே அன்றியும் 'சேய்மையிலேயும் குடியேறி' வாழ்க்கை நடத்த நம்மவர் முன் வரவேண்டும். கடன் பளுவால் பல்

லோரும் உழலும் இக்காலத்தில் அரசாங்கத்தினுடையவும் பொது மக்களினுடையவும் கருத்து இவ்விஷயத்தில் சிறப்பாகப் பதிய வேண்டும்.

இந்தியாவில் காடு நீங்கலாக இருக்கும் 66 கோடி ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் 22 கோடி ஏக்கர்ப் பூமியே பயிர் செய்யப்படுகின்றது. எஞ்சிய நிலப்பரப்பு இருக்கின்றது. அதில் 13 கோடி ஏக்கர் விவசாயத்துக்குப் பயன்படத் தக்கதன்று. 15 கோடி ஏக்கர் பயிர் செய்யத்தக்க இடமாயினும் தற்பொழுது தரிசு நிலமாகவே கிடக்கின்றது. இதில் வளஞ்செறிந்த பாகங்கள் பல இருக்கின்றன. ஆகையால் இந்நாட்டினில் குடியேற்றத்திற்கு இனி இடன் இல்லையென்றும் மக்கள் தொகை பெருகாதிருப்பதற்கு வேண்டிய மாறான முறைகளையே கண்டுபிடித்தல் வேண்டும் என்பன போன்ற கருத்துக்களுக்கு எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. அரசும் குடியும் இடைவிடாது முயலுமேல் மக்களுக்கு இற்றைப் பொழுதினும் மேம்பட வாழ்வதற்கு வேண்டும் விளைபுலன் காண்பதற்கும், இருக்கும் செய்களை முன்னிலும் மிக்க செழிப்புடையனவாகச் செய்வதற்கும் இயல்வதாகும். இந்நாட்டினை விட வளங்குறைந்த ஐரோப்பா கண்டத்தின் பல நாடுகளிலும் பெருந்திரளான மக்கள் மிக மேம்பாடுடன் வாழுகின்றனர் என்பதை உன்னும்போது முயற்சியின்மையே இந்நாட்டின் வறுமைக்கு மூலகாரணமென்று சொல்ல நேரிடுகின்றது.

கடன் துடைப்புத் திட்டம்

வேளாண் மக்களைக் கடன் வலையிலிருந்து விடுவிப்பதோடு, அதே வேளையில் அவர்கள் மீண்டும் கடனாளிகளாகி விடாதிருப்பதற்கு வேண்டிய வழிகளையுங் காணவேண்டும். உழவர் கொண்டுள்ள கடனையெல்லாம் அரசாங்கம் இன்று தீர்த்துவிட்டால், நாளை அவர்கள் மறுபடியும் அதே அளவுக்குக் கடன்பட்டு விடுவார்கள். எனவே இப்பொழுதிருக்கும் கடனையெல்லாம் தீர்த்துவிட்டால், அதோடு விவசாயிகளுடைய கடன் தொல்லை அற்றவே அகன்றுவிடுமென்று கருதுவது அறிவின்மையாகும். கடன் நோய் தலைகாட்டாதிருக்க வேண்டுமானால், விவசாயிகள் கடன் வாங்காமற்பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் முதலாளிகளைக் கடன் கொடுக்கக்கூடாதென்று தடுப்பதாலோ, வட்டி விகிதத்தைக் குறைத்து விடுவதாலோ, பெரிய பயனொன்றும் வந்துவிடப்போவதில்லை. கைமேற்பலன் கிடைக்கும் காரியங்களுக்காகக் கொள்ளப்படும் கடனை, மறு மாகூல் எடுக்கும்பொழுதே கொடுத்துத் தீர்க்கவேண்டும். நாளாவட்டத்தில் மட்டுமே இலாபம் கிடைக்கத்தொடங்கும் இயல்புள்ள சாகுபடிகள் செய்வதற்குக் கொள்ளப்பட்ட கடனென்றால், அதனைப்பலதவணைகளாகச் செலுத்தி முடித்தாற் போதுமானதாகும். இங்ஙனமாக வரம்புக்குட்பட்டு நடந்தால் கடன் வளராமற் காலந்தள்ளிவிடலாம். இவ்விஷயங்களில் கூட்டுறவுச்சங்கங்களின் மேற்பார்வையே மிக முக்கியமாகும். ஆனால் இன்று இச்சங்கங்கள் எவ்வித விசாரணையுமின்றிக் கடன் கொடுப்பதற்காக இருக்கும் ஒரு அமைப்பாக மட்டுமே ஆகிவிட்டன. கடன் தொல்லை உண்டாகாமலிருக்கவேண்டுமானால், கூட்டுற

வுச் சங்கங்கள் பொறுப்போடும், விழிப்போடும் பணியாற்றல் வேண்டும். சீரிய பயிர்முறைகளைக் காட்டியும், செவ்வையான வாணிப வசதிகளைத் தோற்றுவித்தும், சமூகச்சடங்குகளின் விரைய வழக்கந் தடுத்துச் செட்டுநெறி கற்பித்தும், வேளாண் மக்களின் வருமானத்தைப் பெருக்க இச்சங்கங்கள் முயல் வேண்டும். பயனளிக்கும் பணிகளில் போடுவதற்கு மட்டுமே கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் கடன் கொடுக்கலாகும். அன்றியும் அறுவடையாகும்பொழுது அரசாங்கமேபொறுப்பெடுத்துக் கொண்டு, இயன்றவரையும் ஏறின விலைக்கு மாசூலை விற்றுக் கொடுத்து வட்டி, அரசாங்கவரி முதலியன செலுத்திவிட வேண்டும். பொலிக் கடனாளிகளோடும் பிறவும் அநியாய வட்டிக்கு நெற்கடன் கொள்ள இடன் வராத வாறு இச் சங்கங்கள் தானிய பாங்கிகள் நிறுவவேண்டும். இத்தகைய தானியக் களஞ்சியங்கள் மத்தியமாகாணத்தில் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. இம்முறையைத் தொடர்ந்து கையாடினால் விவசாயிகளின் வருமானம் பெருகுவதோடு, சங்கத்திலிருந்து கொடுக்கப்படும் தொகைகளும் அவ்வப்பொழுது ஒழுங்காகக் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும். அநேக நாடுகளில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இவ்வாறாக பணியாற்றிக் கொண்டு வருகின்றன. நமது நாட்டிலும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இந்த உண்மையை உணர்ந்து செயலாற்றும் காலம் அணுகிவிட்டது.

உழவர் ஊதியம் பெருகி, வீண்விரையம் இல்லாதாகும்பொழுது, கடன் பளு திரளாதென்பது மறுக்கவொண்ணாததாகும். சில நாடுகளில் சட்ட மூலம் சொத்துக்கள் கைமாறுவதைத் தடுத்திருக்கின்றனர். பஞ்சாப், பண்டல்கண்ட், மத்தியமாகாணம் எனும் இடங்களில் சொத்துக்கள் உடமை மாறாதிருப்பதற்காக பல சட்டங்கள் அமைத்திருக்கின்றனர். இதே கருத்தோடு மத்திய மாகாணத்திலும் சில சட்டங்கள் வகுப்பதற்கு

ஆலோசனைகள் நடைபெறுகின்றன. 1901-ஆம் ஆண்டையப் பஞ்சாப் சட்டப்படி வேளாண்மக்களல்லாதவர்க்கு நிலச் சொத்துக்கள் வாங்கமுடியாது. இச்சட்டத்தின் நோக்கம் பாதெனில், சொத்துக்கள் விவசாயிகள் கையிலிருந்து அகன்று விடாது பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்பதாகும். ஆனால் இப்பொழுது விவசாயிகளா யிருக்கும் அநேகரே கடன் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். மத்திய மாகாணத்திலே, காட்டுமக்களாகிய காண்களுக்கிடையிலுங்கூட பொலிக்கடன் கொடுப்போர் தோன்றிவிட்டார்களென்று கேட்கப்படுகிறது. விவசாயிகள் மட்டுமே நிலம் வாங்கலாம் என்ற வசையறை இருப்பதால் அண்மைக் காலத்தில் சில உழவர்கள் பெரு நிலச்சவான்களாகிவிட்டனர். வேளாண்மக்களுக்கு இப்பொழுது வேறெவரும் கடன் கொடுப்பதற்கில்லை. அன்றி கடன் கொடுப்பதானாலும் மிக உயர்ந்த வட்டிக்கே கொடுக்கப்படுகின்றது. சொத்துக்களைக் கைமாற்றஞ் செய்யும் உரிமை உழுதூண் மக்கட்கு வழங்கப்படவில்லையேல், நில அடைமான பாங்குகளை நேர்மைப்பட நடத்தமுடியாது. இந்தியப் பாங்கிக் கமிட்டியினுடைய சிபார்சையும் ஏறக்குறைய இவ்வாறேயாகும்.

ஒவ்வொரு வேளாண்மைக் குடும்பத்துக்கும் கைமாற்றஞ்செய்ய உரிமையில்லாத சொத்துச் சிறிதேனும் இருப்பது சாலவும் சிறந்ததென்பது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. இந்திய மக்களுள் பெரும் பாலாரும் வேளாண்மை யொன்றையே நம்பி வாழ்பவராகையால், அவர்களுக்கிடையே எவ்வித சொத்துமில்லாதார் எண்ணிக்கை பெருகுவது ஆபத்தானதாகும். எனவே வருந்தி உழைத்து வாழ்நானே மட்டும் தள்ளுவதற்குப் போதிய சொத்தை ஒரு பொழுதும் உடமை மாற்றஞ் செய்யலாகாதென்று ஒரு சட்டம் நிறுவுவது நன்மையேயாகும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளிலே

ஹோம்ஸ்டெட் சட்டமும், ஐரோப்பாவிலே ஹைம்ஸ்டாற்
றன், எகிப்திலே பைப்பெடன்லோ என்னும் இச்சட்டங்களும்
இந்த நயத்தைத் தாங்கி நிற்கின்றன. இந்நாடுகளின் சட்டப்
படிக்கு சுகமாகக் கால்ங்கழிக்கப் போதுமான சொத்தைப்
பங்கு செய்து கொள்ளக்கூட உரிமை எவர்க்கும் இல்லை.
எனவே பல மக்களைப் படைத்தத் தந்தையின் சொத்துப்
பெரும்பாலும் எல்லோரினும் இனைய மைந்தனுக்கே அளிக்
கப்படுகின்றது.

இதை யொத்த ஒரு சட்டம் இந்தியாவிலும் உண்டா
வது நன்மையேயாகும். ஆனால் அதை முறையிற் கொண்டு
வருவதற் பல இடர்ப்பாடுகள் இருக்கின்றன. இந்தியா
விலோ ஆளொன்றுக்கு ஒரு ஏகராப்பூயியே இருக்கின்றது.
ஒரு விவசாயக் குடும்பத்துக்குச் சராசரி 4½ ஏகராவிற் கூடு
தலிடம் இல்லை. அதனால் ஒரு குடும்பத்துக்கு இன்றிமை
யாது வேண்டப்படும் இடம் இவ்வளவென்று வரையறுப்
பது அரியதொரு செயலாகும். பாசன வசதியில்லாப் பாங்
கரில் ஐந்து ஏகரா நில மிருந்தாற் கூட ஒரு குடும்பத்தின்
செலவுக்குப் போதாததாகும். ஆகவே ஒவ்வொரு விவசாய
குடும்பத்துக்கும் நிலையாகச் சிறிது சொத்து இருக்கவேண்டு
மென்று வகுப்பதானால், பல குடும்பங்களுக்கு எவ்வித
சொத்துமே இருக்க முடியாதென்று நேரிடும். எடுத்துரைக்கத்
தகுந்த விவசாய வளனோ, வாணிப முழக்கோ இல்லாத இந்த
நாட்டில், உடமையில்லா உழவர் தொகை பெருகுவது பேரா
பத்தாக முடியும். மேலும் இத்தகைய ஒரு சட்டம் உண்
டாவதானால் குடும்பச் சிதைவு உண்டாவதற்கும் இடனாகும்.
நிலச் சொத்தைக் கைமாற்றஞ் செய்ய முடியாதென்று வரும்
பொழுது கடன் கொடுத்தவர்கள் பிற வழிகள் கண்டு உழ
வாளிக்கு ஒல்லு மாறெல்லாம் ஊறு செய்ய முற்படாதி
ருப்பரோ? இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் ஒருங்கே

மாழுலுக்கு மாறான ஒரு சட்டத்தை அவ்விரு சமூகத்தாரும் எதிர்க்காமல்விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா?

குடும்ப சொத்துக்களைத்தையும் மனம்போல விற்க விலைச்செய்யலா மென்றிருப்பதும் பெரும் தீமையேயாகும். அயல் நாடுகளிற் சென்று குடியேறி வாழ்வாரின் எண்ணிக்கை பெருகி, கைத்தொழில், வாணிபம் முதலியனவும் வளர்ச்சியடைந்து வரும்பொழுது, குடும்ப சொத்தின் ஒரு சுருங்கிய பாகத்தைச் சட்டமூலம் பாதுகாப்பது நன்மையாகவிருக்கும்.

சொத்தை அடைமானங் கொடுத்துக் கடன் வாங்கும் முறையை ஒழிப்பதற்காகப் பல வழிகளும் கண்டிருக்கின்றனர். இதைக் குறித்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஐரோப்பாவில் வலுத்த வாதம் நிகழ்ந்தது. ஒரு வட்டாரத்திலுள்ளவர் அனைவரும் ஒருவரோடொருவர் பிணைக்கப்பட வேண்டுமென்றும், வருங்காலத்தில் சொத்து உரிமையாளர் அனைவரோடும் ஒப்பினால் மட்டுமே கடன் வாங்கலாகும் என்றும் கோட்பாடுகளெல்லாம் மேற்கூறிய பிரச்சினைக்குப் பின்னர் எழுந்தனவேயாகும். இதற்கு வேண்டும் திட்டங்களைப் பலர் தயாரிக்கலாயினர். இவ்வாறான கூட்டுமையைப் படைப்பதால் கடன் வளராமலும், சொத்து கைமாற்ற மடையாமலு மிருந்துவிடலாம். ஆனால் வேளாண்மக்களுக்கு நிலச்சொத்துக்களில் முழு உரிமையில்லாது போவது விரும்பத் தக்கதல்லவென்று முன்னரே விளக்கப்பட்டதன்றோ.

சொத்து கைமாற்றத்தைத் தடுக்கும் எந்தத் திட்டமும் மனித இயற்கைக்கு மாறானதாகும். இன்று உழவு மக்களிற் பல்லோர் உலையாத உளக்கங்கொண்ட உழைப்பாளிகளாகியிருப்பது, வருங்காலத்தில் தக்கதொரு நிலச்சுவானாகவேண்டுமென்ற ஆசையாலேயாகும். சோம்பேறியும், “ஓட்டைக்

கையனு'மான ஒரு நிலச்சுவான் நஷ்டமடைவதானால், தாளாண்மையும் செட்டும் படைத்த குடியானவன் இலாப மடைகின்றான். இதனால் நாட்டிற்கு எவ்வித கேடுமே விளைவ தில்லை. நிலங்களெல்லாம் சுருங்கிய ஒரு சில மக்களிடம் இருந்து வருவதால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை. வாழ்க்கையே நிலை யற்றதாயிருக்கையில், வாழ்க்கை முறைகளை நிலைப்படுத்த வேண்டுமென்று கருதுவது எதற்கு? இந்தியாவில் வேளாண்மைத் தலைசிறந்த தொழிலாகையாலே, அடிக்கடி சொத்துக் கள் கைமாற்றம் பெற்று அகல்வது தீமை பயப்பதாகும். ஆனால் இந்தத் தீமையை அகற்றுவதற்காக நாம் வரம்பிகந்த சீர்திருத்தங்களைப் புகுத்துவதும் அடாததாகும்.

அனுமானங்கள்

இதுகாறும் கூறியவற்றால், கடன் நோயை வேரோடு கல்லியெறியும் ஆற்றல் கொண்ட எவ்விதப் பொட்டு மருந்தும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்பது அறியக் கிடக்கின்றதன்றோ. இந்திய நாட்டுக்கு அது ஒரு தீராதோயா யாகவே தீர்ந்துவிட்டது. போதாக் குறைக்கு சாதியென்றும் சமூக மென்றும் பல சக்திகள் அதன் வளர்ச்சிக்கு வளன் அளித்து நிற்கின்றன. தற்காலீகமான பரிசார முறைகள் பல வுண்டெனினும், அவற்றையெல்லாம் விவசாயிகளுடைய பொருளாதார நிலைக்கும், செட்டுநெறிக்கும் தக்கவாறு அரணிட்டதன் பிறகே கையாள முடியும். இன்றேல் இவ்விஷயத் தில் எடுக்கப்படும் எவ்வித முயற்சியும் பயனற்றதாகவே முடியும். நாம் ஒரு திட்டத்தை நடைமுறையிற் கொண்டுவருவ தானால் அதன்மூலம் விவசாயிகட்குக் கடன்வாங்க முடியாது போய்விடக்கூடா தென்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இன்றியமையாத தேவைகளுக்குக் கடன் வாங்கும் ஆற்றலளிப்பதும், செட்டு நெறியை ஊக்கு வதும், உழவனின் ஊதியத்தைப் பெருக்குவதுமான ஒரு திட்டமாகும், நமக்கு இன்று வேண்டியது.

கடன் பளுவைச் சுளுவாக்கும் கருத்துள்ள எவ்விதத் திட்டத்தையும் ஆட்சி முறையில் கொண்டுவர முயலும் போது, வன்மையெறிய பல இடர்ப்பாடுகளும் நம்மை எதிராதிரா. கடன் பளு துடைக்கப்பட்டால் மட்டுமே வேளாண்மை விருத்தியடைய இடனுண்டு. ஆனால் வேளாண்மை விருத்தியடையாமல் கடன் பளுவைக் குறைத்தலும் இயலாது. இந்தியாவில் கடன் சுமை பெருகுவதற்குரிய தலை

யான காரணம் சடங்குகளுக்காகச் செய்யப்படும் வீண் விரையமேயாகும். கடன்பளு இத்துணைத் தாங்கொணாத வாறாக அழுத்திக்கொண்டிருந்தும், வீண் விரையத்திற்குப் பெரிய குறைவொன்றும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. சுருங்கக் கூறுவதாயின், வறுமை, விரையம், நோய், கடன் என்பவை நான்கும் ஒரு தீமைவட்டத்துள் சமூன்று வருகின்றன. அவையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்து பொருளாதார முற்போக்குக்கு முட்டுக்கட்டைகளாகி விட்டிருக்கின்றன. இந்தத் தீமை வட்டத்தை ஒன்றாக வளைந்தால் மட்டுமே விடுதலை ஏற்படவழியுண்டு. இவ்வளவு சிக்கலான பணியை ஆற்ற, ஒரு மாபெரும் முயற்சி எடுத்தல் வேண்டும். நாட்டின்கண் உள்ள எல்லா மக்களுடையவும், எல்லா அமைப்புகளுடையவும் உதவியாலேயே இது நடந்தேறவேண்டும். எவற்றிற்கும் மேலாக, அரசாங்கத்துக்குக் குடிமக்களுடைய மனமார்ந்த ஒத்துழைப்பு இருத்தல் வேண்டும். வீண் விரையத்தை வேரோடு களையவோ, வேளாண்மையை வளனுறச் செய்யவோ, அரசாங்கமும் குடிமக்களும் ஒத்துழைத்தாலே முடிவதாகும். வன்மை யேறிய ஒரு அரசாங்கத்துக்கு, நாட்டு மக்களுடைய ஒத்துழைப்பு இருக்குமேல், பொருளாதாரத் துறையிலும் சமூகத் துறையிலும், இந்தியாவைப் பிடித்திருக்கும் களைகளை வேரோடு கல்ல எளிதில் இயலும். எல்லா சமய அமைப்புகளும் இதற்காகக் கச்சை கட்டி முன் வரவேண்டும். கிருஸ்துமத அமைப்புகள் பல இது காலே இத் தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. பிற பிற சமய அமைப்புகளும் இதற்காகப் பாடுபடுவது மிக மிக அவசியமாகும்.

தொகுத்துரை

இந்நூலில் விரிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களை ஈண்டு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

இந்தியா ஒரு விவசாய நாடன்றோ. இந்திய விவசாயிகள் கடன் சமையால் கதறுகின்றனர். கடன் சமையைத் துடைக்காமல், இந்தியாவின் பொருளாதார நிலையைச் சீர்தடுத்த முடியாது. வேளாண்மையையோ வாணிபத்தையோ ஒட்டிய எவ்விதப்பொருளாதார முன்னேற்றத் திட்டத்தையும் நடைமுறையில் கொண்டுவரவேண்டுமானால், உழுதூண் மக்களைக் கடன் வலையிலிருந்து விடுதலை செய்யவேண்டும். இதற்குரிய பரிசார முறைகள் இடந்தோறும் வேறு படுவதாயிருக்கும். எனினும் எல்லா இடத்திற்கும் பொதுவாகப் பயன்படக்கூடிய ஒரு திட்டத்தை வரைவதும் கூடும்.

ஒரு நோய் வந்தால் முதலில் மருந்தளித்தும், பின்னர் நோயாளியை உரன்பெறச் செய்தும், தேற்றுவதன்றோ முறை. அது போலவே, கடனுள் மூழ்கி உழலும் மக்களைக் கைதூக்க வேண்டுமானால், முதலில் இப்பொழுதிருக்கும் கடனைத் தீர்க்க வேண்டும்; பின்னர் மேல் கடன் வராதவாறுக் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் கடன் சமையைத் துடைப்பதற்கு முதலாவதாகக் கடனாளிகளையும் முதலாளிகளையும் நயப்படுத்தி ஒன்று சேர முடிவுகள் செய்ய வேண்டும். இதைச் செய்ய வேண்டியவர் அரசாங்கக் கமிட்டிகளோ அதிகாரிகளோ ஆவர். பின்னர் நில அடைமான பாங்கி முன்வந்து இயன்ற வரையில் கடனாளிக் குத் துணைபுரிய வேண்டும். இப்பாங்கிகளின் கடன் கொடுக்கும் கொள்கை, இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட தவணைகளாக அடைத்துத் தீர்த்தாற் போதுமானதென்ற முறையிலிருக்க வேண்டும். இதற்காக வேண்டப்படும் பணத்தைத் திரட்டக் கடன் பத்திரங்கள் விற்றுக் கொள்ளுமாறு பாங்கிகளுக்கு அனுமதி அளிக்கப்படல் வேண்டும். அதோடு அக்கடன் பத்திரங்களைச் செல்வர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு அரசாங்கத்தின் சிறப்பான ஆங்கீகாரமும் வேண்டும். சில்ல

ரைக் கடன்களைக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களே ஏற்றெடுத்துக் கொண்டு, ஒன்றிரண்டாண்டையை ஊதியத்திலிருந்து கொடுத்தடைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படல் வேண்டும்.

வருங்காலத்தில் கடன் வளராதிருப்பதற்காக, விவசாயிக்குப் பயன்தரு முறையில் கடனுதவுதற்குரிய ஒரு அமைப்பு வேண்டியதாகும். தற்காலீகமான தேவைகளுக்குக் கடன் கொடுப்பவர் பொலிக் கடன்காரராயினும், கூட்டுறவுச் சங்கங்களாயினும், குறைந்த வட்டிக்கும் தன்னாண்டு ஆதாயத்திலிருந்து கொடுத்தடைக்கும் நிலையிலும் கடன் உதவிவேண்டும். அவ்வாறு கடன் பெறுவோருடைய விளைபொருள்களைச் சங்கங்களின் மேற்பார்வையில் விற்பனை செய்வது நலனாக இருக்கும். நெடுங்காலங்கொண்டே கொடுத்தடைக்க இயலும் நிலைமையிலுள்ள பெருங் கடன்களையெல்லாம் நில அடைமான பாங்கிகளே கொடுக்கவேண்டும். விவசாயத்துக்கு மட்டுமே கடன் கொடுக்கப்படலாம். பெருவிருந்துகள் நடத்தவும், வீறிட்ட விலைக்கு நிலம் வாங்கவும் கடன்கொள்வது அரிதாகி விடவேண்டும். அவ்வாறான தேவைகளுக்காகக் கடன் கொடுப்போருக்கு அரசாங்கத்தின் முழு ஆதரவும் அளிக்கப்படலாகாது.

இத்தகையதொரு புத்துயிரளிக்குந் திட்டத்தை நடைபெறச் செய்வேண்டுமானால் இரண்டு விஷயங்கள் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டி இருக்கின்றது. முதலாவதாக, வீண் விரையத்தை ஒழிக்கவேண்டும். தக்க முறையான கல்வி கொண்டே இது இயலுவதாகும். சடங்குகளுக்காக வீண் விரையஞ் செய்வது மடமையாகுமென்ற கொள்கை பொது மக்களிடையிலுக்கப் பரவவேண்டும் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள், சமயஸ்தாபனங்கள், முதலியன இத்தொண்டில் ஊக்கத்தோடு உழைக்கவேண்டும். வீண் செலவு செய்ய மக்களுக்கு

வசதி அளிக்காமலிருப்பதும், வீண் செலவு செய்கின்றவருக்கு அதன் மடமையை எடுத்துரைத்துத் திருத்துவதுமே சிறந்த வழிகளாகும். குடியிருக்கும் திண்ணையையும் ஈடுவைத்துச் சடங்குகள் சிறப்பிப்போரையும், வீண் வழக்குகள் தொடுப்போரையும் அனைவரும் புறக்கணித்தல் வேண்டும். இரண்டாவதாக, விவசாயிகளின் வருமானத்தைப் பெருக்க ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டியிருக்கின்றது. அறிவியல் நூன் முறைப்படி புத்தப் புதுவழிகளில் சாகுபடி செய்வதும், ஆதாயமான விலைக்கு விளைபொருள்களை விற்பனை செய்வதும் அகத்தியமாகும். இவை இரண்டும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் முயன்றால் ஆவதாகும். ஆனால் இப்பணிகளை வெற்றி பெறுமாறு ஆற்ற இற்றைய நிலையிலுள்ள கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குக் கூடுமோ என்பது ஐயுறப் பாலதே. எனவே அவற்றைச் சற்று சீர்திருத்தவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம் செய்யும் பொறுப்பு அரசாங்கத்தையே சார்ந்தது. நிலவரி வசூலிப்பதும், அமைதி நிலவச் செய்வதுமே தங்கள் கடனென்று கருதிக்கொண்டிருக்கும் அரசாங்கங்களுக்கு ஈதொன்றுஞ் செய்ய முடியாது. அத்தகைய ஒரு அரசாங்கத்தால் இம்மாதிரியான விஷயங்களில் மக்களுக்கு எவ்வித நன்மையும் விளையப்போவதில்லை. இவ்விஷயத்தில் இந்தியாவிலுள்ள அரசாங்கங்கள் கூர்ந்து நோக்கி செயலாற்றும் காலம் மிக நெருங்கிவிட்டது.

வருங்காலத்தில் கடன் சமை வளர்ந்துவிடாது தடுப்பதற்குள்ள வழிகளைக் கோலாது இப்பொழுதமட்டும் இருக்கும் கடனை அடைத்து முடிப்பதால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை. எனவே கடன் சமையைக் குறைப்பதோடு, விவசாயத்திலிருந்துவரும் வருமானத்தையும் பெருக்க முயலவேண்டும். ஆனால் இதனை முற்றவும் திருந்தச் செய்துவிட முடியாதென்னும் காரணத்தால் ஒன்றுமே செய்யாதிருப்பது

மெத்தவும் அறிவின்மையாகும். மாக்கில்ன் கமிட்டியார் மொழிந்ததை யொப்பப் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படும் பொழுதே புரட்சியின் விதைகள் முளைவிடுகின்றன. என்று சில்லாத் தன்மையானப் பொருளாதார நெருக்கடி ஏழந் திருக்கும் இக்காலத்தில் இவ்வரிய உண்மை அனைவராலும் அறியக் கடவதாகும்.

நாட்டுப்புறங்களிலே பஞ்சமும் நோயும் ஒன்றுக் கொன்று போட்டியிட்டிப் பெருகி வருகின்றன. இவ்வாறான இடுக்கண் நிறைந்த கட்டத்தில் அரசாங்கம் வாளாவிருப்பது அறிவுடைமையாகாது. “இங்ஙனமான நெருக்கடிகள் எழும்போது அதனால் விளையும் தீமைகளை உன்னி, அரசாங்கம் பொதுமக்களுடையப் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக இடையறாது முயலவேண்டும்” என்று லார்டு மார்லி மொழிந்திருப்பது ஊன்றி உணர்தற்குரிய வொரு உண்மையாகும்.

